

'Απ' Όλα

Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Η ΑΓΙΑ ΝΥΞ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

EMMANΟΥΗΛ

Ὁ μεγαλόσωμος προφήτης τὸ ἐξήγγειλε μὲ τὴν σαφή, τὴν ἀπερίφραστον γλῶσσάν του :

— Ἴδου Παρθένος θὰ συλλάβῃ καὶ θὰ γεννήσῃ Υἱὸν καὶ θὰ καλέσωσι τὸ ὄνομα Αὐτοῦ Ἐμμανουήλ.

Ἐμμανουήλ! Ὅποιον παρήγορον ὄνομα, ὁποῖα χαροποιὸς προσφώνησις! Εἶναι ὅλη ἐν Εὐαγγέλιον χαρᾶς, ἀποτελεῖ τὴν γλυκύτεραν καὶ τὴν σταθερωτέραν ἐλπίδα, χαρίζει τὴν δύναμιν εἰς τὰς κλονιζόμενας πεποιθήσεις καὶ τὴν νίκην εἰς τοὺς ἀσθενεῖς.

Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός! Ἴδου τὸ σύμβολον τῆς νέας θρησκείας, ἡ ὁποία ἐγεννήθη εἰς ἐν σπήλαιον διὰ τὴν μεσουρανήσῃ ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Πολγοθαῦ. Ἴδου ἡ προφητεία ἐνός προφήτου θνήσκοντος ἐπὶ μιᾶς γενεᾶς, ἥτις προώριστο νὰ ζήσῃ.

« **Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός!** » Εἶναι ἡ ἰσχὺς τῶν ἀδυνάτων, εἶναι τὸ ὄπλον τῆς καταδυναστευομένης δικαιοσύνης, εἶναι τὸ τρόπαιον τῶν χειμαζομένων, εἶναι ὁ στέφανος τῶν εὐσταθῶν.

Ποσάκις αἱ τρεῖς αὐταὶ λέξεις πασίφωτοι δὲν ἐξέλαμπαν! ποσάκις δὲν ἐπέστεψαν τόσους δικαίους ἀγῶνας καὶ ποσάκις δὲν ἐστόμωσαν μαχαίρας ἀπειλητικᾶς!

Οἱ ὀπαδοὶ τῆς θρησκείας τοῦ Ναζωραίου, τὰ νεοφώτιστα εἰς τὰς ἀλήθειας του ἔθνη, διότι ἐνεωτέρισαν κατὰ τὴν ἀντίληψιν, ἐγνώρισαν ἀγρίαν τὴν καταφορὰν τῶν ἀντιθέτων, εὐρέθησαν πρὸ ἐντέχνων δόλων, πρὸ παγίδων καταστροφῆς πονηρῶν, πρὸ διωγμῶν ἀπανθρώπων. Ὅλη ἡ δύναμις τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς συνηνώθη, ἵνα ὑπὸ τὸ πέλμα τῆς καταθλίψης τὴν ἀοήμαντον ἐκείνην δροῖα, ἀλλ' οἱ δόλοι ἀπέτυχον, αἱ παγίδες διελύθησαν, τὸ πέλμα ἐξησθένησεν, οἱ διωγμοὶ ὤχρῃσαν, ἡ νίκη ἐστεφάνωσε μὲ τὴν αἰγλήσσαν αὐτῆς κορωνίδα ἐκείνου, τοὺς ὁποίους ἀνέμενεν ὁ θάνατος, ἡ ἀτίμωσις, ἡ καταστροφή, ὁ δὲ Πολγοθαῦ, ὁ λόφος τοῦ μαριουρίου καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως, ἀπέβη ὁ βωμὸς τῆς ἀποθεώσεως, ὅπου ἀπετέθη ἡ ἀγνοτέρα λατρεία, ἡ ἀθωότερα ἐξιδέωσις.

Ἴδου τὸ θαῦμα! Τὸ θαῦμα τῆς αἰωνίως ἀναγεννωμένης δυνάμεως, τῆς πάντοτε ἐπικρατούσης δικαιοσύνης, τὸ θαῦμα, τὸ ὁποῖον μὲ μίαν λέξιν προεῖπεν ὁ μεγαλόσωμος προφήτης :

— Ἐμμανουήλ!

— Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, μεθ' ἡμῶν ἅρα ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀλήθεια, ἡ νίκη, ἡ χαρά. Σήμερον ἡ ἐπέτειος τοῦ μεγάλου θαύματος τῆς Βηθλεὲμ θέτει τὴν σφραγίδα τῆς πραγματικότητος εἰς τὴν πρόρρησιν τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, ἀλλὰ καὶ ἐκάστη ἡμέρα ἐπικυρόνει τὴν ἀλήθειαν τοῦ μεγάλου συμβόλου : « Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός! »

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ENTYΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΟΣ ΝΕΑΝ ΗΩ

Ὁ ἀγγελικὸς ὕμνος τὴν ὠραίαν ἐκείνην νύκτα ἐσήκωσε τοὺς ὑπνηλοὺς ποιμένας τῆς Βηθλεὲμ ἀπὸ τὴν νάρκη των καὶ τοὺς ὠδήγησε, πρῶτους προσκυνητάς, πρὸ τῆς φάτνης, ὅπου ἦτο τὸ θεῖον Βρέφος. Εἰς ἀστὴρ εἰς τὰς ἐσχατίας τῆς Ἀνατολῆς διήγειρε τριῶν σοφῶν τὴν πίστιν, τὴν περιέργειαν καὶ τὴν ἐλπίδα καὶ τοὺς ἔφερεν, ἐκπροσώπους τοῦ κόσμου, εἰς τὴν θεῖαν καὶ ἀφελῆ σκηνοθεσίαν.

Σήμερον ὁ συνηρισμὸς τῶν κωδῶνων — συμβολισμὸς τοῦ ἀγγελικοῦ ὕμνου — καὶ ἡ ἐορτὴ τῆς φαιδρᾶς ἐπέτειος, οὐδὲν ἄρα γε πρέπει νὰ διεγείρουν εἰς τὰς καρδίας μας;

Βυθισμένοι εἰς τὸν ὠκεανὸν ἀγρίας βιοπάλης, διαγκωνιζόμενοι βῆμα πρὸς βῆμα πρὸς ὅλους, στένοντες ὑπὸ τὸ βάρος δεινῆς πρακτικότητος, σιγάσιγά, μὲ τὰ ἔτη, ἀπεμακρυνθήμεν πολὺ ἀπὸ τὴν ἀφέλειαν τῆς ποιήσεως καὶ ἀπὸ τὴν γραφικότητα τῶν εἰδυλλίων.

Τὸν ψυχικὸν κόσμον, τὴν καρδίαν μας αὐτὴν, τώρα κατέκλυσαν ἄλλα αἰσθήματα καὶ τὰ περίεξ διαβλέπομεν διὰ μέσου τοῦ φακοῦ, τὸν ὁποῖον μᾶς κατεσκευάσεν ὁ σκεπτικισμὸς ἐπὶ τοῦ ἄκμονος τοῦ ἐγωισμοῦ μας. Καὶ μὲ τὰ αἰσθήματα αὐτὰ εἰς τὴν καρδίαν καὶ μὲ τὰς θολὰς ἐκείνας ἐντυπώσεις εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, τὰ πάντα βλέπομεν σκοτεινά, ἐχθρικά, ἀποτρόπαια...

Καὶ ἀναβαίνει τὸ πικρὸν μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, τὸ μειδίαμα τῆς ἀπογοητεύσεως, τῆς περιφρονησεως, τῆς ἀπάτης.

Καὶ πικραίνει τὸν βίον μας.

Κάτω ἀπὸ κάθε ὠραίαν κίνησιν, ὡς ἐλατήριον καὶ τῆς εὐγενεστερᾶς δράσεως καὶ τῆς θαυμασιωτέρας πρωτοβουλίας, ὁ νοῦς, σκοτισμένος ἀπὸ τὰς προλήψεις τῆς ζωῆς, φαντάζεται, ὅτι βλέπει ἐν ἀποκρουστικὸν αἰσθημα, μίαν ἰδιοτέλειαν, ἓνα ἐμπαιγμὸν.

Ἀρνεῖται πλέον τὸ ὠραῖον, διότι δὲν δύναται νὰ τὸ ἀντιληφθῆ, ἀρνεῖται τὸ εὐγενές, διότι δὲν ἀισθάνεται τὴν δύναμιν νὰ τὸ ἐξασκήσῃ.

Καὶ ἡ κοινωνία μας — διὰ μερικῶς ψυχᾶς καὶ διὰ τινὰς ἐκτιμήσεις — ἔχει χάσει κάθε ὠραῖον ἰδανικὸν καὶ φέρεται, φέρεται πολὺ γρήγορα, ὀρμητικὰ πρὸς τὴν καταστροφὴν, πρὸς τὴν ἄβυσσον.

ὦ! τὴν θολὴν αὐτὴν καὶ πεπλανημένην ἐκτίμησιν! Ἐνῶ μᾶς δίδει τὴν ἀποκρουστικωτέραν καὶ πλέον εἰδεχθῆ εἰκόνα τοῦ κόσμου, μᾶς ἐμβολιάζει ἀκομῆ μετὸν δηλητηριώδη ὄρρον τῆς, ὁ ὁποῖος ναρκώνει μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μας κάθε ὠραίαν ὀρμὴν, κάθε ὠραίαν ἔξαρσιν, κάθε εὐγενὲς ἰδανικόν. Καὶ τὴν νάρκην αὐτὴν, τὴν ὁποῖαν μᾶς ρίπτει — πλάνη καὶ πλάνη οἰκτρά — καλοῦμεν ἀλήθειαν, ὀρθολογισμὸν, ἐπιστήμην.

Τίτλοι ὠραῖοι, κλεμμένοι ὁμως ἀπὸ τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ καλύψωσι βόρβορον.

Καὶ αἱ ἡμέραι παρέρχονται ἑπάνω ἀπὸ τὸν ἠθικὸν αὐτὸν κατήφορον, καὶ ἡ νύξ ἀπλόνεται σκοτεινὴ ἑπάνω ἀπὸ τοὺς σκοτεινότερους αὐτοὺς διαλογισμοῦς.

Ἄλλ' ὄχι! Ἄς συγκρατήσωσιν οὗτοι τὸ καταστροφικὸν αὐτῶν ἔργον.

Τῆς σκοτεινῆς νυκτὸς οἱ ὀρίζοντες διαυλακοῦνται τώρα ἀπὸ τὸ ροδόλευκον λυκαυγές, ἡ νάρκω μένη ἡχώ τώρα ἐπαναλαμβάνει εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα τὸν ἀγγελικὸν ὕμνον καὶ τὸν συνηρισμὸν τῶν κωδῶνων καὶ ὁ ἀστὴρ ἔρχεται νὰ μᾶς φωτίσῃ τὸν δρόμον, ποῦ θὰ μᾶς φέρῃ ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ βῆθη τῶν ἐρήμων εἰς τὴν παρήγορον Φάτην, ὅπου ἀνέ-

θορον τὰ ὠραιότερα ἰδανικά, ἐγεννήθησαν αἱ εὐγενεστεραὶ ὄρμαι καὶ ἐξετράφησαν τὰ γλυκύτερα αἰσθήματα.

Ἄς μιμηθῶμεν τοὺς Μάγους. Ἐχομεν πλανηθῆ πολὺ εἰς ἔρημον ἀνευ ὁσέως, ξηρᾶν, ἀγρίαν, ἀξενον. Ἴδου μᾶς προσφέρεται εἰς ἀστὴρ διὰ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ μὲ τὸ γλυκὺ φῶς του εἰς μίαν παρήγορον γωνίαν, ὅπου θὰ εὐρωμεν θαλερὸν τῆς συμπαθείας τὸ δένδρον καὶ ἀείρροον τὴν ζωογόνον πηγὴν.

Ἄς μιμηθῶμεν τοὺς ποιμένας. Ἄς ἀποβάλλωμεν τὴν νάρκην ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας, τὴν ἀπροθυμίαν ἀπὸ τὸ πνευμά μας, τὴν χυδαιότητα ἀπὸ τὴν καρδίαν, διὰ νὰ προσφέρωμεν τὴν θυσίαν μας ἀγνήν, ἐξίλασμένην, εὐπρόσδεκτον.

Ἴδου ὁ σκοπὸς καὶ τὸ ἔργον τῆς ἐορτῆς αὐτῆς, ἡ ὁποία ἔρχεται νὰ θέσῃ ἓνα σταθμὸν καὶ ν' ἀποτελέσῃ μίαν ἀφετηρίαν.

Εἶθε ὑπὸ τὸ γλυκὺ τῆς φῶς καὶ τὰς μελιχρᾶς ἀναμνήσεις τῆς νὰ ἐπιφέρῃ μέσα, ἐπὶ τῆς ψυχῆς μας τὴν ἔξαρσιν ὠραίων αἰσθημάτων, καὶ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ ἀγνοὺς προσκυνητὰς εἰς τὸν βωμὸν τοῦ μεγάλου Ἰδανικοῦ, τὸ ὁποῖον φέρει ὡς Σύμβολο: Τὴν Πίστιν πρὸς μίαν αἰωνίαν θρησκείαν, τὴν Ἐλπίδα πρὸς μίαν γενικὴν ἀναγέννησιν καὶ τὴν Ἀγάπην δι' ὅλους τοὺς ὁμοίους μας.

Θ. Κ. Μ.

ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Μέσ' στήν καρδιά μας φύτευσε τὴν ἠθικὴ μετάνοια, τὸ δίδαγμα Σου ὁκόρπιος μῖσος στήν περηφάνεια, κάθ' ἄλλ' ἀλήθεια ἐκτός αὐτῆς, καὶ πρὸ αὐτῆς νικάται, ἀγάπη μᾶς ἐδίδαξες, πλὴν φεῦ, τὸ Σύμβολό Σου πρηφάνα στὰ στήθη των φέρουν τοῦ δόγματός Σου
[μεγάλοι παραβάται.

ΛΟΥΚΑΣ Δ. ΠΕΡΤΕΠΕΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑἶΝΕ

Τί χτυπιᾶσαι καὶ χτυπᾶς
καὶ δὲν ξέρεις τί γυρεύεις,
ἀφοῦ δίχως ν' ἀγαπᾶς
ἀνωφέλευτα ζηλεύεις;

Στὸ τριαντάφυλλο δὲν πᾶς
νὰ μυρίζῃς, ποῦ μυρίζεις;
Τί τὴ μύτη σου τρυπᾶς
στὸ ἀγκάθι του ποῦ σχίζει;

ΑΓΓ. ΒΛΑΧΟΣ

ΟΡΘΟΣ

Ὁρθρος κτυπᾶ τρισάγιος! .. ἀκοῦς; Σηκώσω .. ντύσω,
βάλε ἐλπίδας φορσεῖα
μέσα νὰ πᾶς στήν ἐκκλησιά
καὶ κάμε μ' πρὸς τὸ ἅγιο βῆμα τὴ προσευχή σου!

Ὁρθρος σημαίνει! .. Σηκώσω ψηλὰ τὸ μέτωπό σου,
ἀναψε ὀλόλευκα κερῖα,
σύρε κοντὰ σιὴ Παναγία
καὶ πές της κάθε πόνο σου, κάθε παράπονό σου!

... Οὐράνιε κόσμε ποῦ ξυπνᾶς στὸν ὄρθρο ποῦ σημαίνει
ποῦ μὲ τὴ θεῖα μελωδιά
γιατρεύεται κάθε καρδιά,
ἄστε νὰ φθάσῃ στὸ Θεὸ ψυχὴ κρματισμένη!

Π. Ι. ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΗΓΟΡΟ ΑΣΤΡΟ

Δέν της έμεινε πλέον ίχνος ύπομονής και έλπίδος.

Μάτην έλλην την ήμέραν, δειλή και συνεσταλμένη, έκρουσε τόσας θύρας μερικών νομιζομένων φιλανθρώπων, άδικα έζήτησε την προστασίαν και συνδρομήν δύο-τριών φιλοπτώχων Σωματείων μας.

Ξένη και άγνωστος, δέν είχε κανένα να την προστατεύση, να την συστήση εις κανέν από τά προεδρεία των Σωματείων αυτών, δια να επιτύχη το έλεος και την προσωρινήν άρωγήν των.

— Ποιά είσαι σύ; Ποιός σε ξεύρει, να μάς φέρης μιά σύστασι, παρακαλώ.

— Καλέ, τί θέλεις και του λόγου σου; Έχουμε ήμεεις της δικαίς μας.

Αυται αί σκληραι άπαντήσεις της έδόθησαν από δύο μεγαλώνυμα φιλανθρωπικά μας σωματεία, όταν το μεσημέρι της παραμονής των Χριστουγέννων, εις την έσχάτην ευρισκομένη άπελπισίαν της, άπεφάσισε να ζητήση εις αυτά καταφυγήν.

**

Και έγύρισε στο πτωχό δωμάτιό της με φαρμακευμένη καρδιά, φάσμα κακοτυχίας και άθλιότητος, κατάπτωχη μητέρα δύο μικρών παιδιών.

Ούτε ή εξαιρετική κίνησις του κόσμου, ούτε τά άραιά πειράγματα, τά όποια, σαν νόστιμη κοπελίτσα, που ήτο, που και που της άπηύθυναν, την έκαμαν καμμίαν έντύπωσιν.

Άφηρημένη και κατάκαρδα πληγωμένη από μαύρην πτωχείαν, έσπευδε προς το δωμάτιόν της, όπου από το πρωί είχε αφήσει όλομόναχα τά δύο μικρά της, με την έλπίδα, ότι κάτι θα έξοικονομούσε δια τά ταλαίπωρα.

Δέν το κατώρθωσεν.

**

Όταν μετ' όλίγον ήτο πλησίον των, τά έσφιγκταγκάλιασε και προσεπάθει να τά ζεστάνη στην άγκυλιά της, άγκάλην μητρικήν, άγκάλην, την όποιαν τίποτε, και ή φοβερωτέρα άκόμη συμφορά, δέν είναι δυνατόν να την κρυύση, να της πάρη το θάλπος της.

**

Ήρχισε πλέον να σκοτεινιάζη και ή κίνησις στην πτωχοσυνοικίαν της έπερίσσευσε. Τά κάλανδα και ένα θορυβώδες πάνε κι' έλα έκράτουν σε μιá διαρκή ταραχή έλλην την συνοικίαν.

— Μητέρα, νταβούλια, άκους; να τά 'διοῦμε;

— Άκουσε, μητερίτσα, τί καλά που τά λένε;

Αυτά της έλεγαν τά δύο της άγγελόδια, τά όποια, μη έχοντα συναίσθησιν της άθλιότητός της, την ήθελαν τά καύμένα πίσω από το παράθυρόν τους να παρακολουθήσουν την χαράν της στιγμής εκείνης, ξένην όμως χαράν, ή όποια όλοέν έξέσχιζε τά αίματωμένα σπλάγγνα μιáς πικραμένης μητέρας.

Τά έχάιδευσε τρυφερώτατα, τά έφίλησε φιλοστοργότατα και τά δυστυχισμένα, βαλσαμωμένα από την μητρικήν περιποίησην, παρεδόθησαν εις ύπνον άθών και βαθύν.

Εις την συγκινητικήν εκείνην στάσιν καταλυπημένη τά έδλεπε πολλήν ὥραν.

Δέν είχε πλέον δάκρυα και τά μάτια της δλάνοικτα παρηκολούθουν τά άθώα εκείνα πλασματάκια, τά όποια, νηστικά και των πάντων στερημένα, χαμογελώντα, ηῦδραν προς στιγμήν ευχαρίστησιν εις την φιλόστργον της μητρός των άγκάλην.

— Άδύνατον, αδύνατον να ζήσω πλέον, με λυγμούς έμονολόγει. Τι μ' όφελει να ζω και να μη είμαι εις θέσιν να τά προστατεύσω; Σάν πεθάνω, θα εύρεθῆ επί τέλους κάποιος άσυλο, το όποιον μαζή με τόσα άλλα θα περιλάβη και τά άτυχα παιδιά μου.

Με τον σπαρακτικόν αυτόν μονόλογόν της άφηκε και τά δύο της παιδάκια χαμηλά, επάνω σε άχύρινο στρώμα, χωρίς διόλου να διαταράξη το ύπνον και την άγγελικήν καθ' όλα στάσιν των.

**

Τά έφίλησεν άκόμη μιάν φοράν και, χωρίς να ξεύρη που διευθύνεται, έρρίφθη εις τόν δρόμον.

Η κίνησις της παραμονής των Χριστουγέννων εξηκολούθει άκόμη, άλλ' εκείνη, ξένη προς όλα τά περι αυτήν, έξήτει να φθάση εως εκεί, όπου θα εύρισκε κρημόν, θάλασσαν, δια να τερματίση την άθλιαν, την καταδασανισμένην ζωήν της.

— Θεέ μου, έμονολόγει, προστάτευε τά παιδάκια μου.

Και σταυροκοπηθείσα, έστρεψε το λυπημένον βλέμμα προς τόν ουρανόν.

Της έφάνη σαν να παρίστανε αυτό το μάτι του Θεού, που της ήρώτα:

— Που πηγαίνεις; Δέν έχεις πίστιν στην θείαν παρηγορίαν;

Έσταμάτησεν, έσταυροκοπήθη άκόμη μιάν φοράν και ήσθάνθη κάτι που την έσπρωχνε δια να γυρίση πίσω στα παιδιά της.

**

Μετ' όλίγον ήτο και πάλιν πλησίον των. Έκαμε την προσευχήν της, νοερώς δε και με συντριβήν έλεγε:

— Θεέ μου, αν το άστρο σου αυτό το κατάφωτο είναι το άστρο, που πρώτον έδειξε που έγεννήθη ο πατήρ της άθρωπότητος, ως δείξη και εις έμένα την σωτηρίαν των πτωχών μου παιδιών, τά όποια τόσον σκληρώς τυραννούνται.

Με τας σκέψεις αυτάς άπεκοιμήθη πλησίον των κοιμισμένων επίσης παιδιών της.

Δέν επέρασαν όμως ούτε δύο ὥραι, όταν έξυπνήσασα είδε πλησίον της τόν άγαπητόν της σύζυγον, ναυτικόν, από τόν όποιον ουδεμίαν από τριών μηνών είχε είδησιν και τόν όποιον ένόμιζεν ήδη εύρισκόμενον εις τά κατάβαθα της θαλάσσης.

Όταν μετ' όλίγον, χαρωπή πλέον, διηγείτο πώς είδε το θαυματοργό εκείνο άστρο εις τόν ουρανόν και πώς από την ζωηράν έντύπωσιν του απέστειλε την άπελπιστικήν άπόφασιν της, έλεγεν εις τόν έκλεκτόν και συγκεκνημένον σύζυγόν της:

— Το είδα, ήταν όλοζώντανο το μάτι του Θεού, αυτό, που την ὥραν εκείνην σαν άστρο κατάφωτο έφερνε στον κόσμο την χαράν της γεννήσεως του Χριστού μας και σ' έμένα την έλπίδα και την παρηγορία.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Α. Λ. ΣΠΙΓΓΕΛ

ΠΕΡΑΝ

Ρόμπαι,

Μαντά,
Κοστούμ Ταγιόρ,
Μοδέλα,

Νεωτερισμοί.

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ:

Γούναι, Πλούζαι, Έσώφουσαι,
Πενιοάρ, Φούσαι, Κορσέδες,
Γάντια, Περικνημίδες, Μαν-
δύλια, Άδιάβροχα άγγλικά
κτλ. κτλ.

ΜΕΓΑΛΗ

ΕΚΠΤΩΣΙΣ

ὡς ΔΩΡΟΝ δια τὸ νέον

ΕΤΟΣ

Έπωφεληθήτε αὐτῆς.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἐξω εἰς τοὺς δρόμους ἢ χαρὰ ὀργιάζει. Ὅμιλοι διασταυροῦνται, ἐνῶ ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ πωλητοῦ, ὅστις διαλαλεῖ τὰ ἐλκυστικώτερα ἐμπορεύματα, μοζῆ μὲ τὸ ἄσμα τῶν παιδιῶν τῆς γειτονιάς, ἅτινα ὑμνοῦν τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ.

Μόνον εἰς ἓνα σπῆτι, εἰς τὴν πλέον ἀπόκεντρον γειτονιάν, δὲν φεγγοβολεῖ ἡ χαρὰ. Κλειστά τὰ παράθυρα, μανδαλωμένες ἢ πόρτες. Νομίζει κανεὶς, ὅτι τὸ σπῆτι ἐκεῖνο, τὸ ἡμικατεστραμμένον, μέρος τῆς πόλεως δὲν ἀποτελεῖ.

Κάτω ἀπὸ τὸ ἀμφίβολον φῶς τῆς κανδήλας, ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Ἐσταυρωμένου, τὰ ὄρφανὰ προσεύχονται.

Χωρὶς μητέρα, δὲν ψάλλουν τὴν Γέννησιν, ἀλλὰ μὲ παράπονον, τὸ μαρτύριον προσβλέπουν τοῦ Θεανθρώπου.

Ἐνθυμοῦνται ἀμυδρῶς, πῶς μίαν πρωίαν τέσσαρες ρακένδυτοι ἀπήγαγον ἐντὸς φερέτρου τὴν ἀγαπημένην μητέρα των. Καὶ ἔκτοτε νοσταλγοῖν τὸ βλέμμα τῆς, ἀνοζητοῦν τὰ χεῖλη τῆς, μάτην ὀνειροπολοῦν τὴν ἀγκάλην τῆς. Τὴν πλουσίαν τράπεζαν τῶν εὐτυχῶν, ἔδῳ ἀντικαθιστᾷ ἡ προσευχὴ τῶν ὄρφανῶν. Ὅπως εἶναι πενιχρὸν τὸ φῶς τοῦ εἰκονίσματος, πενιχρὸν εἶναι καὶ τὸ πένθιμον φῶμα, πενιχρὰ τὰ ἱκετευτικὰ βλέμματά των. Καὶ ἐνῶ ὅλοι διαμείβουν εὐχὰς εὐτυχίας, αὐτὰ, παραπονεμένα, ἱκετεύουν διὰ τὴν ψυχὴν τῆς μητέρας των, τὴν ὁποίαν ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἴδουν!

Πτωχὰ! Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, μόνη χαρὰ σὰς ἀπομένει ἢ προσευχὴ.

Τὸ τζάκι σβυσμέιο. Τὰ παιδάκια τουρτουρίζουν. Τὸ ἓνα, σκαλίσει τὴ χόβολη ὀλοένα. Ἐπὶ τέλους ἀνακαλύπτει μιὰ μικρὴ σπίθα, ἀλλὰ τί νὰ κάμη καὶ αὐτὴ ποῦ ὁ βορρᾶς, βορρᾶς Δεκεμβρίου, μὲ λύσσα ὀρμᾷ ἀπὸ τὸ μισοβγαλμένο παράθυρο τῆς πόρτας...

Τὰ μαῦρα φορέματα σκιαζοῦν τὴν παρθενίαν των.

Εἰς τὴν ἄλλη γωνιά, ὁ πατέρας, βαρεῖα ἀρρωστημένος, πολεμᾷ μὲ τὸν Χάρο. Καὶ τὰ καυμένα τὰ παιδάκια δὲν κάμνουν ἄλλο, ἢ νὰ σκαλίζουν ἀδιάκοπα τὴ στάχτη.

Μ' ἄλλοίμονον! Καμμία φλόξ! Καὶ μόνον μέσα στὴ σκοτεινιά καὶ στὸ κρύο, μισοφέγγει ἢ σπίθα ἐκεῖνη, ἢ μικρὴ, καὶ προσηλώνουν ἐπάνω σ' αὐτὴ τὰ παραπονεμένα μάτια των, ἐνῶ ἀπὸ τὰ νηστικά χεῖλη των βγαίνει ἐλαφρὰ στεναγμὸς διὰ τὸν τάφον τῆς μητέρας, ὁ ὁποῖος ἀκόμη εἶναι βρεγμένος μὲ τὰ δάκρυά των!

Ὡ! ποῖος ἠξεύρει, ἂν ἡ σπίθα ἐκεῖνη δὲν εἶναι τὸ ἄστρον, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἐσπινθηροβόλησεν εἰς τὰ πλάτη τὰ ἄπειρα τοῦ Οὐρανοῦ... Λάμπει ἢ σπίθα ἐκεῖνη εἰς τὸν Οὐρανὸν τῆς δυστυχίας διὰ νὰ φωτίσῃ τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεόν!

Αὐτὴ σώζει καὶ παρηγορεῖ τὰ πονεμένα στήθη.

Ὁ βορρᾶς ἐξακολουθεῖ νὰ συρίζῃ, ἀλλ' ἢ σπίθα φέγγει ἀκόμη.

Ἡ δυστυχία μαίνεται, ἀλλ' ἢ ἐλπὶς λάμπει ἐν τῇ ψυχῇ!...

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ κυρία γοῦνα.

(Σκίτσο κ. Α. Ρηγοπούλου).

Χριστούγεννα! Χριστούγεννα! ὁ κόσμος ὅλος χαίρει, Χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν ἢ λέξεις μόνον φέρει. Παντοῦ φωναί, παντοῦ χαρὰ καὶ εὐθυμίας μέλη, Τῶν Χριστουγέννων ἢ παιδρὰ ἡμέρα ἀνατέλλει.

Σήμερον ὅλοι εὐθυμοῦν κι' ἐγὼ ἄς εὐθυμήσω, Φαιδρὸν ὑπὲρ τῆς ἑορτῆς ἐν ἄσμα ἄς τονίσω. Ἐξύπνα, λύρα μου πτωχὴ καὶ λύρα τεθλιμμένη, Καὶ ψάλλε ἐκ τῆς ἑορτῆς καὶ σὺ ἐμψνεομένη.

Τὴν ἐνθυμείσθε; Ἄλλοτε δετε παιδία εἰσθε, Ἡ προσφιλῆς μας ἑορτὴ δὲν ἦτο; ἐνθυμείσθε; Χαρμόσυνος ἀνέτελλε καὶ τότε καθὼς τώρα Μὲ τὰ μυρία φῶτά της, μὲ τὰ χρυσὰ της δῶρα.

Ὡς νύμφη εὐεργετικὴ, χαρ'εσσα, θυμῆρης, Ἡ ἑορτὴ προσήρχετο πολλάκις ἐν ὀνειροῖς Ἐντὸς νεφέλης φωτεινῆς, καὶ ὑπομειδιῶσα Μᾶς ἔδιδε, μᾶς ἔδιδε δωρηματὰ της τόσα.

Εἰς χαρμονὴν ἢ μνήμη της καὶ μόνη μᾶς ἐκίνει Κ' ἐρρίπτετο εἰς τὰ ἔμπρὸς ποθοῦν νὰ διακρίνη Τὴν προσφιλῆ μας ἑορτὴν τὸ βλέμμα' ἀνυπομόνας Κ' ἠυχόμεθα ἵνα ταχὺς παρέρχηται ὁ χρόνος.

Τὸν χρόνον ἐμεμφόμεθα! ταλαίπωροι ἀθῶοι! Τὴν πτῆσίν του τὴν φοβεράν ὁ νοῦς μας δὲν ἠννοεῖ. Ἄλλοίμονον! τὰ πέταλα ὁ κάλυξ ἂν ἀνοίγῃ, Τὸ μῦρον εἶναι πτητικὸν καὶ τάχιστα θὰ φύγῃ.

Τὰ πάντα κατὰ τὴν χρυσὴν ἐκείνην ἡλικίαν Ἄλλοιον εἶχον θέλητρον, ἄλλοιαν γοητείαν. Μὲ ἀμαράντου ἕαρος τὰ ἄνθη ἐκοσμεῖτο Κ' ἐν ὀνειρον διηνεκὲς ὁ βίος ὅλος ἦτο.

Ἡδρώθημεν· ἀλλὰ ταχὺ ἐσβέσθη πᾶν ὄρατον, Ὡς ἄσμα κόρης θελκτικὸν ἐν μέσῳ τῶν ὀρέων, Ὡς στεναγμὸς γλυκύθυμος, ὡς τῆς Ἡοῦς τὰ φῶτα, Καθὼς ἀφρὸς φερόμενος ἐπὶ κυμάτων νῶτα.

Ἄν φεύγουν πλὴν οἱ ὄνειροι τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης, Ἄλλ' ὄνειρα φιλεμειδῆ παρέχει κ' ἡ νεότης. Ἐν ἔτος κλείει σήμερον ἀφότου εἶδον πρώτων Ἐγείνην, τ' ὄρα τὸ γλυκὺ τῶν πρώτων μου ἐρώτων.

Ἡγάπησα, ἠγάπησα καὶ πόσον τὸ γνωρίζει. Ὁ ρυσεῖ ὅστις ἤρεμος τὴν νύκτα κελαρύζει, Ἡ αὔρα ἢ ἑσπερινή, τὸ φέγγος τῆς σελήνης, Ὅμως... ἐπέπνευσε βορρᾶς, κ' εἶμαι μακρὰν ἐκείνης.

Ἀλλὰ ἡ λύπη, λύρα μου, ἰδοῦ, σὲ παραφέρει, Σήμερον εἶναι ἑορτὴ, ὁ κόσμος ὅλος χαίρει. Τοῦ πλάνητος ὁ στεναγμὸς κανένα δὲν εὐφραίνει. — Κεμήσου, λύρα μου πτωχὴ καὶ λύρα τεθλιμμένη.

ΜΠΑΜΠΗΣ Γ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΓΕΩΡΓ. ΕΥΕΙΔΗΣ

Καπέλλα κυριῶν
ΝΕΩΤΑΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΝΟΥ ΣΥΡΜΟΥ
ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἐπιδιορθώσεις καὶ ὄλικα
ΚΑΠΕΛΛΩΝ

Κατὰ δεκαπενθημερίαν λαμβάνει νεωτάτας φωτογραφίας καὶ σχέδια ἐκ τῶν παρισινῶν Courses.

Ἀδιέξοδος Ἀζνοβούρ, 5-6,
ἐν ἀντι Γαλατᾶ-Σερᾷ.

ΑΣ ΕΙΜΕΘΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΙ
ΤΟ 1913 ΦΕΥΓΕΙ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 1913 — ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ 1914
ΕΥΤΥΧΙΑ καὶ ΧΑΡΑ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ
ΤΑ ΜΑΛΛΩΝ ΧΡΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΩΤΕΡΑ
ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ

Εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος,
σελάται καὶ φίλοι.

ΕΙΣ ΤΟΥ

ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟΝ

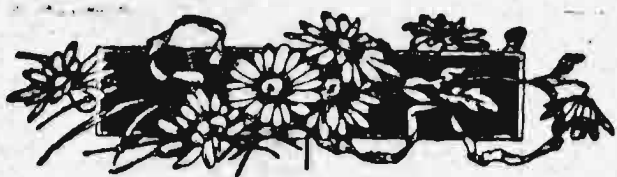
Ἀπὸ τὸ ἀνάρπαστον γενόμενον Ἡμερολόγιον «Ἄπ' Ὅλα».

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ «ἈΠ' Ὅλα» 1914.

Ἡ βασιλόπητα (ποίημα).	Αἰσθηματικοῦ.	Δεκάλογος τῆς συζύγου . . .	Μαίτερλιγγ.
Τὸ παραμῦθι τῆς ἀγάπης.	Ἀλεξανδρίδου Εὐρυδίκης.	Ἀρχιχροινιά (ποίημα) . . .	Μανῆ.
Αἱ μικραὶ μας ἀμαρτίαι . . .	Ἀμαρτωλῆς.	Ἀπὸ ἓνα ταξεῖδι	Μελανδινοῦ Ζωῆς.
Ἐπανεῦθωμεν	Ἀπολογητοῦ.	Τὸ Καπίστρι	Μισογύνου.
Τρεῖς θησαυροὶ	Ἀποστολίδου Γεωργίου.	Στενογραφικά	Mitzschke Παύλου.
Ἡ φιλανθρωπία	Ἀποστολίδου Σίμωνος.	Ἰν Μέμοριαν	Μνήμονος.
Ἱστορία τοῦ τηλεφώνου . . .	Ἀσημακοπούλου Ἀν.	Τὸ Κανδηῆλι (ποίημα) . . .	Μωραϊτίνη Τίμου.
Ἡμῖν πολὺ μικρός	Βαβέα Νικολάου.	Ἐπιστήμη καὶ Γάμος . . .	Μωῦσείδου Μωῦσέως.
Ὁ Κατοίκης στὸ Παρίσι . . .	Βαλαλά Θωμᾶ.	Γράμμα	Νεόνυμφης.
Ὁ Μπάρμπα Σταυρῆς . . .	Βασιλειάδου Νικολάου.	Τὸ Μπριλαντένιο δακτυλίδι.	Οὐλη Νίκου.
Γιὰ σένα (ποίημα)	Βικέλα Δημ.	Τὸ Εὐλόν	Παπ . . . Ἀντ . . .
Τὸ χάος τοῦ Λονδίνου . . .	Γιαννάσογλου Προδρ.	Τὸ θαῦμα τοῦ Ἀγ. Σπυρίδων.	Παπαδοπούλου Ἰωάννου.
Τὸ κέντημα τῆς Ἀννίτσας . .	Δροσίνη Γεωργίου.	Ἡ μικρὰ Καλογορηά (μουσική)	Παχτίκου Γεωργίου.
Τὸ ὄνειρο	Ἐπισκοποπούλου Νικολάου.	Τὸ Σαράκι (ποίημα)	Πολιτάκη Ἐπαμ.
Λόγια τῆς Βρύσης	Εὐας.	Ἀη-Βασίλης (ποίημα) . . .	Πρακτικοῦ.
Στρατιώτης καὶ Στρατιώτης	Ζωηροῦ Νοεμῆς.	Σταγόνες δρόσου	Σμύρνης Χρυσοστόμου.
Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ζωὴν.	Θ. Κ. Μ.	Ἐπιστημονικὴ Ἐπιθεώρησις	Στασινοπούλου Στυλιανοῦ.
Τὸ δῶρόν μου	Θύμου.	Πλησίον Σου, Θεέ μου . .	Στεφανίδου Κωνσταντίνου.
Ὁ ἐνθουσιασμός	Ἰωσηφίδου Δόμνης.	Νὰ τὰ ξουρίσης	Σαφροναίου Μιχαήλ.
Ἡ τρυφερὰ ἡλικία καὶ ἡ Ἐκκλ.	Καλλινίκου Κωνσταντίνου.	Ὁ παλῆος χρόνος	Tennyson.
Τὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς . . .	Καμβουκίδου Χαρικλείας.	Γυναῖκα ἄνευ προλήψεως .	Τσέχωφ (μετάφρ. Δ. Παπαβασ.).
Χειμεριναὶ ἐντυπώσεις . . .	Καράλη Ἰουλίας.	Ὁ Σακᾶ-Μουσταφᾶς . . .	Φρίμμελ Ἀλβέρτου.
Ποιός; (ποίημα)	Κυπριάνη Πολυβίου.	Ἐντυπώσεις ἐκ Βουδαπέστης	Χουδαβερδόγλου Σοφοκλ.
Ἡ σύζυγος (δρᾶμα)	Λάσκαρη Νικολάου.	Στὸν Ἀη-Βασίλη (ποίημα).	Χρονογράφου.
Ἡ Σαρακηνὴ Παρθένος . .	Lemaitre Jules.		

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΙ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Ἀντωνιάδου Σοφοκλέους.	Κουριώτου Γρηγορίου.	Leeke.
Βαλαβάνη Νικολάου.	Ρηγοπούλου Ἀλεξάνδρου.	Le Comte de Nouy.
Γκείβελη Γεωργίου.	Chaplin.	Roganeau F. M.
Δημητριάδου Φωκίωνος.	Crosio.	Rozyski.
Θεοδωρίδου Κ. . .	Kohischütter.	Thamann,
Καστανάκη Νικολάου.	Korray.	κτλ.

ΕΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ ΕΥΔΟΚΙΑ...

Κατά την ήρεμον εκείνην του χειμῶνος νύκτα, καθ' ὃν χρόνον ἡ ἄσπιλος τοῦ Βορρᾶ θυγάτηρ μεγαλοπρεπῶς ἤπλου ἐπὶ τῆς καθευδύσης φύσεως τὸν ἐκλευκον ἱανόν της καὶ τῆς αἰθεροδάμονος Φοίβης ἡ ἐρατεινὴ μορφή μελαγχολικῶς διεσκέδαζε τὰς ἀργυρᾶς της ἐλλάμψεις ἐπὶ τῆς ἀμέτρου ἐκείνης πεπηγυίας ὀθόνης, τὰ ἀστρῶα συμπλέγματα, τὰ τόσῳ μυστηριωδῶς τοῖς δυσνοήτοις τῆς φύσεως νόμοις ὑπέκοντα, ἔστησαν πρὸς στιγμὴν καὶ τοῦ γραφικοῦ Γαλαξίου ἡ ἀτέρμων κέλευθος ἐφάνη ἀκίνητουσα ἄνωθεν σημείου τινὸς τοῦ γήινου κελύφους.

Ἐκεῖ, παρὰ τὴν ἀρχαίαν Φοινίκην, ἐγγὺς τῆς ἐσαεὶ γαληνιώσης ὕγρας ἐκτάσεως τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης καὶ ἐν τῇ ὑπὸ τῶν θολερῶν ὑδάτων τοῦ καλλιδόνακος Ἰορδάνου ἀρδευομένη χώρᾳ, παρὰ πολίχνην μικρὰν καὶ ἄσημον καὶ ὑπὸ τὴν ἐρημιμμένην στέγην ἀθλίου ἀχυρῶνος, μέγα συνετελεῖτο γεγονός. Πενιχρὰ τις τῶν ἀλόγων φάτνη καθίστατο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ δνοφόρις τάφος ἑνὸς παρφηγμένου καὶ οἰκτρῶς ἐκπεσόντος πολιτισμοῦ καὶ ἡ εὐάγγελος καὶ παρήγορος ἐν ταύτῃ κοιτίς τοῦ ἡμετέρου.

Ἀπηυδακτοῦα καὶ ἄθυμος ἡ ἀνθρωπότης, σύρουσα ὀπισθεν αὐτῆς τὰ ράκη πλέον τῆς ποτε ἀρετῆς της, ὁ κόσμος ἐκεῖνος τῆς χλιδῆς καὶ τοῦ ὕλισμοῦ, τῶν ὀργῶν καὶ τῆς ἀκολασίας, ἐκλίπε μετὰ σεβασμοῦ τὸ γόνυ καὶ κατένευσε ταπεινῶς τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς φάτνης ἐκείνης, ἐξ ἧς ἀγνώστου κάλλους καὶ φέγγους ἡλιος σελαγίζων τὰ πέρατα τῆς ὑψηλοῦ, διέχευε θείαν τινὰ ἀκτινοβολίαν καὶ τὸ θεολωμένον τότε αὐτῆς βλέμμα, διασχίζον τὸ ἔρεβος τῆς τῆς ψυχῆς της πωρώσεως, διείδεν ἐν ἐκστάσει τὴν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ τοὺς δικεφάλους τῆς κοσμοκρατείας Ρώμης ἀντιπροσωπεύουσαν τοῦ Τετράρχου πορφύραν ὠχρίωσαν, ἐξαφανιζομένην, ἐκλείπουσαν...

Τὰ πρὸ τοῦ λαμπραυγοῦς λίχνου τοῦ ἀρτιγενέθλου βρέφους ὑπὸ τῶν Θεοδιφῶν μάγων κατατεθέντα δῶρα, ἡρμήνευσαν τὸ μέγα μυστήριον τῆς συντελουμένης μετανοίας τῆς φρεναπατηθείσης ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἡ σμύρνα καὶ ὁ χρυσὸς ὑπῆρξαν τὰ τεκμήρια τῆς ὑποταγῆς της, τοῦ δὲ θυώδους λιθανωτοῦ τὰ εὐοσμία νέφη ἀνήλθον ἐκεῖ ὑψηλὰ πρὸς τοὺς κυάντυγας αἰθέρας ὡς ἀσύλληπτος τις σιγηλὸς ὕμνος, αἰνῶν τὴν ἀπ' αἰῶνων ἐναγωνίως προσδοκωμένην νέαν ἐπιτολήν. Καὶ τοῦ χαώδους χρόνου τὸ παμφαές καὶ ἀνεξίτηλον ἐκεῖνο σημεῖον, ἡ ἀστερία ἐκείνη νύξ τῶν πρὸ τῆς φάτνης γονυκλιῶν τῶν πέριξ ἀγραυλοῦντων ποιμένων καὶ τῆς ἐν νεφέλαις ψαλλούσης τῶν λευχειμόνων ἀγγέλων χορείας, ὑπῆρξεν ἡ ἀπαρχὴ νέας περιόδου ἐν τῇ καθόλου τῆς ἀνθρωπότητος μακρῶν ἱστορίᾳ, ἡ κρηπίς ἐκείνη, ἐφ' ἧς διὰ τοῦ αἵματος ἐξαγνισθεῖσα, ἠνωρθώθη μετέπειτα ἀναπλασθεῖσα ἡ ἀνθρωπίνη ὑπαρξίς.

Ὁ πρὸς τὸ ἀντρον ἐκεῖνο τοῦ Κοσμορρύστου, ἐν ᾧ συνετελεῖτο τὸ μέγα τῆς ἐνσαρ-

κώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου μυστήριον, τοὺς ἐκ Περσίας σοφοὺς ἰθύντας αἰγλήεις ἀστήρ δὲν ἔδυσεν ἔκτοτε τηλαυγεῖ φαεινῶς τὸν ψυχικὸν τῆς Χριστιανωσύνης οὐρανὸν ἐκαστὴν τοῦ χειμῶνος νύκτα, καθ' ἣν αὕτη ἐν βαθυτάτῳ εὐγνωμοσύνης αἰσθήματι ὕμνει τὸ μέγα γεγονός τῆς διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ἀφετηρίας τῆς σταδιοδρομίας της, σελαγίζων ἐκεῖ εἰς τὰ ἐξαλλὰ ὕψη πλειότερον πάντων τῶν λοιπῶν νυκτιφαῶν ἡλίων. Διότι, ἐὰν ἐκεῖνοι διὰ τῆς ἀνταυγείας των διασκεδάζουσι τὴν ἀχλὺν τῶν νιφοεσσῶν δειράδων καὶ διαχέουσι τὴν ὠχρὰν ἔλλαμψίν των ὑπὸ τὰ σιγηλὰ σκιάματα τῶν ἐρήμων δρυμῶν, τὸ παρήγορον τούτου φέγγος, διεισδύον βαθῶς εἰς τὰ ἄδυτα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, διασκεδάζει τὴν περιβάλλουσαν αὐτὴν ἀγρίαν σκοτομήνην, ἐνσταλάζει εἰς τὴν δοκιμασθεῖσαν ὑπαρξίν βαλοσαμῶδεις λυσιμερίμνου ἐλπίδος σταγόνας καὶ ἀνατείνει μέχρι τῶν ἀγνῶν ἐκείνων τῶν ἀγγέλων αἰθερίων βασιλείων τὴν ἐν τῷ τενάγει τοῦ ἰδίου ἀμαρτήματος ρυπανθεῖσαν τῆς ποτε παρθένου καρδίαν. Καὶ εἶναι οὗτος ὁ ἀστήρ τῆς «εὐδοκίας...»

Πυρρωνισταὶ καὶ σκεπτικισταὶ, εὐσεβεῖς χριστιανοὶ καὶ ἄστατοι ἐλευθερόφρονες, θιασῶται τῆς θρησκείας τοῦ Μηδενὸς καὶ φανατικοὶ τῶν τοῦ Ἐπικούρου δογμάτων ὀπαδοί, πάντες ὑφίστανται τὴν ζείδωρον καὶ ἀκαταγώνιστον τῶν μαγικῶν τοῦ ἀκτίνων ἐπίδρασιν. Αἱ σκληραὶ τοῦ βίου ἀπαιτήσεις, αἱ ἀμείλικτοι ἀνάγκαι τῆς ὑποστάσεως, τοῦ πολιτισμοῦ οἱ ἀδήριτοι νόμοι, ὅφ' οὓς ἀγωνιώσα παλαίει ἐσαεὶ ἡ ἐπὶ τοῦ πολυκύμονος τῆς ζωῆς πόντου περίδινος τοῦ δυστήνου θνητοῦ ὀλκᾶς, γεννῶσιν ἐν τῷ ὀξεῖ ἐκείνῳ τῆς ὑπάρξεως ἀγῶνι τὸν φθόνον καὶ τὴν ἐχθρὰν, τὸ μῖσος, τὴν ἐκδίκησιν, τὴν διαρκῆ πάλην τῶν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ ἐμφωλευσόντων παθῶν. Ὁ ἐν τῇ καθόλου ἐκφάνσει τῆς κοινωνίας ἀγῶν ἀποβαίνει ἡ ἐπιτακτικὴ τῆς ζωῆς ἀνάγκη, ὡς ἀναπόδραστος ἐξ ἄλλου ἀνάγκη τοῦ βίου διακηρύσσεται ἡ κοινωνία. Αἱ ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος τῆς ἀνθρωπότητος κυριαρχοῦσαι σκέψεις, αἱ φυλάς, κοινωνίας καὶ οἰκογένειαν διέπτουσαι ἰδέαι, αἵτινες, μορφοῦμεναι εἰς θρησκευτικὰς προλήψεις, εἰς κοινωνικὰς πεποιθήσεις καὶ πολιτικὰ δόγματα, ἀποχωρίζουσι τὰ στοιχεῖα τῆς γενέσεως αὐτῶν, προκαλοῦσι τὴν σύρραξιν τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων ἐκείνων κοινωνικῶν ρευμάτων, ἧς εἰς ἔθνη ἐκείνων μορφουμένων, ἀκροτάτη ἐκδήλωσις τυγχάνει ὁ πόλεμος. Πλήν ὡς τῶν στοιχείων τῆς φύσεως τὴν πάλην διαδέχεται μετ' οὐ πολὺ ἡ ἡρεμία καὶ ἡ γαλήνη, τὸν ἄγριον τοῦ ἀτέρμονος ὠκεανοῦ σάλον ἡ λειοκυμονοῦσα μετέπειτα γλαυκίνη ἐπιφάνεια, τὸν σφοδρὸν λαίλαπα ἡ γλυκεία εὐδία καὶ τὸν μονότονον συριγμὸν τοῦ βορρᾶ κατὰ τὰς παγετώδεις τοῦ χειμῶνος νύκτας αἱ ἠδύμολποι συναυλαὶ τοῦ ψάλτου τοῦ ποιητικοῦ ἤρος, τοῦ ἐν κατανώξει ἀνατείνοντος τῷ Πλάστῃ τὴν ἐωθινήν τῆς φύσεως δοξολογίαν, οὕτω καὶ τῶν βιαίων ψυχικῶν παθῶν τὸν καθ' ἡμέραν ἀγῶνα, τὴν ἀγρίαν τῆς ὑπάρξεως πάλην, τῆς ἐπικρατήσεως τὸν ὀξὺν συναγωνισμὸν καὶ τὸν πρὸς δόξαν ἄσβεστον πόθον, διαδέχεται ἀνάγκη ἡ τῆς ψυχῆς ἐκείνη καὶ τοῦ πνεύματος ἀνάπαυλα καὶ ἡ πρὸς στιγμὴν προσόρμισις ἐν τῷ ὀπηνέμῳ τῆς λήθης τῶν ἐργωδῶν βιωτικῶν μεριμνῶν αἰγιαλῷ. Τὰς θεωλλῶδεις τῆς ζωῆς μακρὰς περιόδους διαδέχεται ὡσαύτως

ἡ τῆς ψυχῆς γαλήνη καὶ τοῦ πνεύματος ἡ νηνεμία, οὐδέποτε ὅμως ὁ ὠκεανὸς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου εὐδιᾶ πλειότερον καὶ τὸ περὶ αὐτὸν περιβάλλον προσμειδιᾶ ὀλβιώτερον ἢ καθ' ὅς στιγμὰς ἀπαυγάζει ἐπ' αὐτοῦ ἡ παρήγορος ἐκλαμψίς τοῦ ἀστέρος τῆς Βηθλεέμ!...

Εἶναι ὁ ἀστήρ ἐκεῖνος τῆς Βηθλεέμ, ὁ ἑωσφόρος τῆς μεγάλης ἐπὶ γῆς εἰρήνης, ὁ προάγγελος τοῦ γλυκύτερον τῆς θαλπωρῆς τῶν ἀκτίνων θερινοῦ ἡλίου τὰς ἐσκληρυμμένης ψυχᾶς ἀπαλύνοντος ἀκενώτου οὐρανοῦ ἐλέους, ὁ παρήγορος κομιστῆς τῆς ἐξιδανικευμένης ἀγάπης καὶ τῆς εἰς ποιητικὸς αἰθέρας ἐνηνεγμένης φιλαλληλίας... Ἰπὸ τὴν θείαν φαῦσιν τῶν ὠχρολεύκων τοῦ ἀκτίνων αἱ ἐν τῷ μίσει καὶ τῇ κακίᾳ ἐσφυρηλατημέναι καρδίαι αἰσθάνονται τὰς πρώτας πικρὰς τοῦ συνειδότης τύψεις, αἱ ἐν σκληρᾷ δοκιμασίᾳ καὶ ζοφερᾷ ἀπογνώσει αἰμάσσουσαι ψυχαὶ πληροῦνται πρὸς στιγμὴν τοῦ θείου συναισθήματος τῆς οὐρανιας ἐλπίδος καὶ ἡ αἰολόδακρυς ἀνθρωπότης σύμπασα, ἀπὸ τῆς πορφύρας τοῦ αὐτάρχου ἐστεμμένου μέχρι τῶν ρακῶν τοῦ ἀθλίου ἐπαίτου καὶ ἀπὸ τοῦ παρθενικοῦ τῆς μοναχῆς ἐνδύματος μέχρι τοῦ αἰμοφύρτου χιτῶνος τοῦ κατέργου, κλίνουσα εὐγνωμόνως τὸ γόνυ, γεύεται στιγμῶν ἀρρήτου ἀναψυχῆς, ἀνηδῶσα καὶ καινὰς ἀντλοῦσα δυνάμεις, ὅπως ἀποδυθῆ αὐθις ἐπὶ τὸν τραχὺν τοῦ βίου ἀγῶνα, ὑπὸ τὸ σκίωμα τοῦ καλλιφύλλου ἐκείνου δένδρου, ὅπερ ἐδλάστησεν ἐκ τοῦ ὑπὸ τοῦ θείου αἵματος σχηματισθέντος λύθρου.

Ὅταν ὁ ἄρμονικὸς ἀντίλαλος τῶν ἀργυρορήχων κωδῶνων τῶν ναῶν, διασκεδαζόμενος μέσῳ τῆς γαλήνης καὶ ἡρεμίας τῆς χειμερινῆς τῶν Χριστουγέννων νυκτὸς καὶ ἀγγέλων τὸ συντελούμενον μέγα μυστήριον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, καλῆ τὴν Χριστιανωσύνην σύμπασαν, ἴνα ἐκεῖ, πρὸ τοῦ λίχνου τοῦ θεογενοῦς βρέφους, ἐξίλειουσα τὰς ἀνομίας της, καύση θυμίαμα καὶ ἀνάψη λαμπάδας, σημειοῖ ἅμα τὴν ὑπερτάτην ἀνακωχὴν, διότι, εὐαγγελιζόμενος τὴν βασιλείαν τῆς οὐρανιας εἰρήνης, δωρεῖται ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς τὸ εὐανθὲς ἔαρ τῆς πρὸς ἀλλήλους εὐδοκίας!...

N. E. BABEAS

ΚΛΙΝΙΚΗ ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΛΕΝΝΟΡΡΟΪΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ Κ. ΣΤΟΥΓΙΑΝΝΙΔΟΥ

εἰδικῶς σπουδᾶσαντος ἐν Παρισίοις ἐν ταῖς κλινικαῖς
ΒΡΟΧΑ καὶ ΝΙΚΕΡ.

Πέραν, Σακίς Ἀγάς, ὁδὸς Ναυέ, ἀρ. 22,
μέχρι μεσημβρίας.

Μεγάλῃ ὁδὸς Ὑψ. Πύλης, ἀπαρτ. Ὁρχᾶν βέη, 19-20,
ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ: 12-6 μ. μ.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ταχυιάτη τῶν Γυναικολογικῶν, Συφιλιδικῶν, Βλεννορροϊκῶν παθήσεων μετ' ὀλων τῶν ἐπιπλοκῶν αὐτῶν. Θεραπεία παθήσεων Μήτρας (Αἰμορραγίας, Δυσμηνορροίας καὶ Μητροίτιδος), Προστάτου, Στενώσεως καὶ Κύστεως δι' ἡλεκτρικοῦ φωτός.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ διὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ τῆς Ἀνικανότητος, Σπερματορροίας, Στειρώσεως καὶ Ρευματισμῶν.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ τῆς Βλεννορροίας ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν διὰ τῶν νεωτάτων θεραπευτικῶν μεθόδων.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ τῆς Συφιλίδος μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ αἵματος διὰ τῆς μεθόδου Βάσερμαν. Θεραπεία ἐντελής διὰ τοῦ νεωτάτου φαρμάκου «Νεοσαλβάσαν», ἐπιτυχῶς ἀντικαταστήσαντος τὸ 606 εἰς ὄλας τὰς εἰδικὰς κλινικὰς τῶν Παρισίων.

ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Γυρμένη στο παράθυρο ή ‘Ελένη, ή γυναίκα του καπετάν Χρήστου, βυθίζει αδιάκοπα το βλέμμα της μέσ’ στην απέραντη θάλασσα, θέλουσα να ξεχωρίση αν τ’ αγριεμένα κύματά της κανένα άσπρο πανί τὰ σχίζη.

‘Απ’ την ίδια θέσι, έδω και τόσες ‘μέρες τώρα, έχει ιδεί ένα-ένα να μπαίνουν όλα τὰ πλεούμενα του νησιού στο λιμάνι του, κι ‘δσους περιμένανε ‘δικούς τους για τὰ Χριστούγεννα, με χαρά να τους δεχθούνε.

Μονάχα τή γολέτα τ’ άνδρός της ακόμη δέν είδε να μπαίνη και γι’ αυτό τόσες μέρες περιμένει στυλωμένη στην ίδια θέσι.

‘Η έννοια της τρώγει την καρδιά, και τὰ χίλια δύο που της περνούν από τὸ νοῦ για τὸν άνδρα της, κάνουνε να γεμίζουν δάκρυα τὰ μάτια της.

Είναι παραμονής απομεσήμερο σήμερα, κι’ ο αγριος άέρας που φυσάει, φέρνει παίζοντας στ’ αυτιά της της φωνές των παιδιών που λέν τὰ κάλαντα. Μ’ αυτή σαν να μη ξέρη πώς είναι Χριστουγέννων παραμονή, σ’ ένα μέρος έχει στυλωμένα τὰ μάτια της, σ’ ένα πράγμα ο νοῦς της τρέχει :

— Στη θάλασσα !
— Στόν άνδρα της !

‘Η νύχτ’, άπλώνουσα σιγά - σιγά της μαῦρες φτερογές της, την βρίσκει ακόμα στην ίδια θέσι, περιτριγυρισμένη από τὸ μελαγχολικό φῶς που χύνει γύρω της ή κανδύλα άναμμένη μπρος στα εικονίσματα, να κυττάη να διασχίση τ’ αδιαπέραστο σκοτάδι, χωρίς να μπορή να ιδή τίποτ’ άλλο, παρά τὸ φανάρι που μιὰ φαίνονταν και μιὰ χανόταν κάτω στον κάβo, και ν’ άκούη τὸ λυπητερό άναστέναγμα που από τὸν άγριο άέρα βγάζουν τὰ ξάρτια μιανής γολέτας στο λιμάνι, άντικρὺ στο παράθυρο που καθόταν, που της φαινόταν σαν μοιρολόγι.

‘Αχ! πῶς ήθελε να βλέπη άραγμένη και τή δική τους τή γολέτα δίπλα στην άλλη και ν’ άκούη τ’ άναστέναγμα των ξαρτιών της ! Πῶς θὰ της φαινότανε τ’ άναστέναγμα ‘κεινο σαν γλυκό νανούρισμα, νοιώθοντας σιμά της τὸ Χρήστό της ! Με τί χαρά θὰ πρόσμενε την άυριανή έορτή όπως κι’ οί άλλοι !

Κ’ έτσι θυμάται της περασμένες χρονιές, τὰ περασμένα Χριστούγεννα. Θυμάται ακόμα πέρυσι π’ άραβωνιασμένη πήγε μαζί με τὸ Χρήστό της στην εκκλησία, φορώντας τ’ άμορφο κείνο φόρεμα, που της είχε φερμένο από την Πόλι.

Θυμάται πειδ περασμένα, όταν ήταν αυτός ακόμα ναύτης, στο καράβι του συχωρεμένου του πατέρα της, του καπετάν Μανώλη, που μόνον αυτός από τους άλλους ναύτες έχόταν κάθε Χριστούγεννα νύχτα, και τους έπαιρνε από τὸ σπῆτι, φορώντας τὰ καλλίτερά του

ροῦχα, και πηγαιναν ‘δλοι μαζί στην εκκλησία, στη μέση ο πατέρας της, από τή μιὰ μεριά ο Χρήστος κι’ απ’ την άλλη αυτή.

Θυμάται τότε ‘κεινο που στην καρδιά της χτύπαγε γι’ αυτόνε, και τὸ νοιώθει και τώρα να της ξεσχίζη τὰ σωθικά.

Θυμάται πειδ παλαιά ακόμα, πούταν αυτή παιδάκι μικρό, με τί χαρά πρόσμενε τὰ Χριστούγεννα, δέν εκλεινε μάτι τή νύχτα ‘κεινη της παραμονής απ’ την χαρά που είχε που θὰ πηγαινε τή νύχτα στην εκκλησία μαζί με τὸν πατέρα της.

Θυμάται τὸν πατέρα της στο δρόμο που πηγαιναν, που της έδειχνε τὸ πειδ λαμπερό άστέρι στον οὐρανό, και της έλεγε πῶς ήταν αυτό τ’ άστέρι π’ ώδήγησε τους Μάγους στο σπήλαιο που γεννήθηκε ο Χριστός, και ‘κεινη πειδ απ’ τὸν θαυμασμό της ως που να φτάσουν στην εκκλησία, δέν χόρταινε να τὸ βλέπη.

— Τί εὔτυχισμένα χρόνια !
— Τί εὔτυχισμένα Χριστούγεννα !

Και τώρα ;
‘Ο πατέρας της στον τάφο !

Κι’ ο Χρήστός της... ποιός ξέρει που νάναι, ποιδ θαλασσόδεμο να τραβάη, ή σε ποιά μπουκα νάναι κλεισμένος και με τὰ μάτια αδιάκοπα στυλωμένα στο άγριο σκοτάδι, τρέχει στα περασμένα...

Σε μιὰ στιγμή όμως, νομίζει πῶς βλέπει πάλι στην άκρη του σκοτεινιασμένου οὐρανοῦ να φαίνεται τὸ ίδιο άστέρι, που άλλοτε της έδειχνε ο πατέρας της. Τὸ βλέπει ‘λίγο-λίγο να μεγαλώνη και σιγά-σιγά να πλησιάζη... να φθάνη τὸ φανάρι του κάβου, να στρίβη και να μπαίνη μες τή μπουκα του λιμανιού.

Τὸ βλέπει να χύνη φῶς γλυκό γύρω του, φωτίζοντας τὸ άγριο σκοτάδι, και νειώθει τὸ φῶς ‘κεινο να της βαλσαμώνη την πονεμένη της καρδιά.

Αἴφνης ένας φοβερός κρότος την κάνει να ξυπνήση από τὸν ξυπνητὸ ὕπνον που έκανε.

Πειτιέται επάνου και τί να ιδή ! [Την γολέτα τους άραγμένη δίπλα στην άλλη, κι’ άκούει τὰ χαρούμενα γαυγίσματα του άγαπη-

μένου της Μπούγκου που είχαν στη γολέτα. Δέν πρόφτασε να κατέβη τή σκάλα, και δέχθηκε στην άγκαλιά της τὸ Χρήστό της.

Τ’ άστέρι, π’ έβλεπε να πλησιάζη, ήταν τὸ φανάρι της πλώρης, κι’ ο κρότος που τή ξύπνησεν, ή άγκυρα πῶρριξαν από τὸ καράβι !

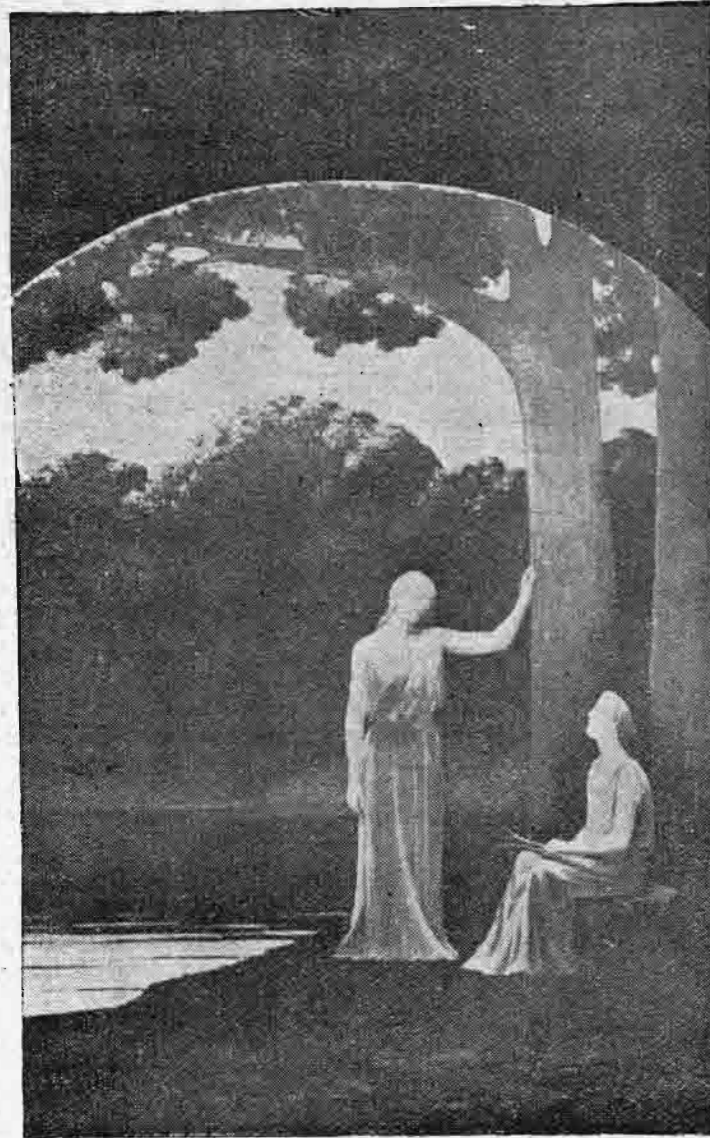
Τὰ μεσάνυχτα είναι περασμένα κι’ ή γλυκειά άρμονία της πρώτης καμπάνας σχίζει τή βαθειά ήσυχία της νύχτας. ‘Ο καιρός έχει μπονάτσάρει και τὰ στοιχειά όλα είναι ήσυχασμένα, δαμασμένα κι’ αυτά από τὸν έρχομό στον κόσμο του Θεού τους. ‘Ο άγριος άέρας έχει πέσει και τὰ κύματα ήσυχα-ήσυχα φιλοῦνε της καρίνες των καραβιών στο λιμάνι. Τὰ σύννεφα, διωγμένα απ’ τὸν οὐρανό, αφίνουν να λάμπη τ’ άστέρι της άυγής και να φωτίζη ένα κομμάτι θάλασσας ‘κει πέρα, κατά την ‘Ανατολή, όπου ο οὐρανός κι’ ή θάλασσα άγκαλιάζονται. Και ή ‘Ελένη, τραβώντας και πάλι για την εκκλησία, βλέπει τ’ άληθινὸ άστέρι να χύνη γύρω του τὸ γλυκό εκείνο φῶς, που προτιέτρα ‘νόμιζε πῶς έβλεπε, και καταλαβαίνει μιὰ γλυκειά εὔτυχία να της πλημμυρίζη τὰ στήθεια, και νοιώθοντας στο χέρι της τὸ Χρήστό της, αισθάνεται ένα κύμα λατρειάς ν’ ανεβαίνη από τὰ τριςβαθα της καρδιάς της για ‘κεινον που σαν σήμερα ‘γεννήθηκε.

ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ

Ζωγραφική.

Διάσημος καθηγητής της Ζωγραφικής ο κ. **Ι. Βακαλόπουλος**, Artiste - Peintre - Medaillé, exposant του Salon των **Παρισίων**, Lauréat και διπλωματοῦχος της ‘Ακαδημίας του Μονάχου, δια της ιδιαιτέρας και πρωτοτύπου μεθόδου της διδασκαλίας του άναδεικνύει έντὸς δλίγου χρονικοῦ διαστήματος τὰς μαθητριάς και τὸς μαθητάς του καλλιτέχνας εἰς τὸ atelier της ὁδοῦ **Χόδζα-ζαδέ**, 15.

Οί άτυχοι άς ζητούν τὴν Σοκολάταν de Villars.

Χρυσή ἀμφιλύκη.

**Ἐρασμία ἀναγνώστρια,
φίλιτε ἀναγνώστα,**

Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησις, μὲ τὴν ὁποίαν μὲ περιβάλλετε, ὄλαι αἱ συμπάθειαι αἱ θερμαί, δι' ὧν ἐξεδρέψατε τὸν βίον μου καὶ τὸν ὁσίων καθ' ἐκάστην λαμβάνω ἀδιάψευστα τὰ τεκμήρια, ἐνφ' ἀφ' ἑνὸς μὲ συγκινοῦσι βαθύτατα καὶ ἰδιαίτερος μὲ κολακεύουσιν, ἐξ ἄλλου δημιουργοῦσι καὶ εὐγενεῖς ὑποχρεώσεις ἀπέναντι ὑμῶν. Μὲ ἠγαπήσατε, μὲ ὑπεδέχθητε θερμῶς, ὅταν πρὸ τετραετίας ἐνεφανίσθη δειλά-δειλά, καὶ αἱ συμπάθειαι σας, αἱ ὁποῖαι μὲ παρακολουθοῦν εἰς κάθε μου βῆμα, μὲ ἐνισχύουν εἰς τὸν σκοπὸν καὶ τὸν ἀγῶνά μου.

Τιμημένον μὲ τόσην ἀγάπην ἐκ μέρους σας, αἰσθάνομαι, ὅτι σὰς ἀνήκω, ἀφοῦ, ἄλλως τε, ἀφιερῶσθην ὡπως σὰς ἐξυπηρετώ, καὶ δι' αὐτὸ ὄλαι μου αἱ προσπάθειαι, ὄλαι μου τὰ ὄνειρα, εἰς οὐδὲν ἄλλο τείνουσιν ἢ εἰς τὸ νὰ καταστῶ ἀντάξιον τῆς ἀγάπης σας καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερος καὶ τιμαλφέστερος σύντροφος. Ἐκάστη ἐπιτυχία τῶν προσπαθειῶν τούτων μὲ πληροῖ ἀπὸ εὐδαιμονίας καὶ χαράν, τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσον δι' αὐτῆς

θα δυνηθῶ καλλίτερον ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὰ αἰσθήματά σας.

Σήμερον, ὅτε ἀποχαριεῶμεν ἐν ἔτος καὶ προὑπαντῶμεν φερέλπιδες ἐν ἄλλο, εὐρίσκομαι εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν, ὡπως μετὰ τῶν διαπύρων εὐχῶν μου σὰς ἐξαγγείλω ὅσα εὐχάριστα ἐπέτυχον χάριν ὑμῶν.

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο πολλοὶ μεταρρυθμίσεις εἰς τὴν ὕλην καὶ εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκτύπωσιν θὰ εἰσαχθῶσιν, ὁ χάρτης, τοῦ ὁποίου ἤδη ἐλαβον μεγάλην προμήθειαν ἐξ Ἑυρώπης καὶ ἐφ' οὗ εἶναι ἐκτυπωμένον τὸ σημερινὸν τευχὸς μου, θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ εἶναι καλὸς καὶ στερεός, συντελών διὰ τῆς ποιότητός του εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν τῶν εἰκόνων ἐκτύπωσιν.

Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ κἀνειν ὑπερβαλόντως νὰ χαίρω καὶ ὅπερ σὰς ἀναγγέλλω μὲ πολλὴν μου ὑπερηφάνειαν, εἶναι οἱ **Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ παντοίας ὕλης**, τοὺς ὁποίους ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἐγκαινίζω.

Γνωρίζετε ἤδη τὸν κ. Ἰσαὰκ Τσαούσογλου εἶναι ὁ ἰδρυτὴς τῶν **Κοινωνικῶν μας Διαγωνισμῶν**, τὰ ὁποῖα τόσους εὗρον εὐγενεῖς μιμητάς. Ὁ κύριος οὗτος, μὲ τὸν πόθον ὡπως ἴδῃ παρὰ **τῷ λαῷ μας**

αὐξάνουσιν τὴν πνευματικὴν κίνησιν καὶ τὰς πρὸς δημιουργίαν πνευματικῶν προϋόντων προσπάθειας τῶν ἀτόμων, ἐτι δὲ διὰ νὰ προσφέρῃ πρὸς ὑμᾶς, εὐγενεῖς ἀναγνώσταί μου, νέον δείγμα τῆς ἀγάπης του, ἰδρυσεν Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμοὺς μὲ χρηματικὰ ἔπαθλα 2 λίρας καθ' ἑβδομάδα. Τὴν λειτουργίαν καὶ εὐδοκίμησιν τῶν Διαγωνισμῶν τούτων ἐξησφάλισε δι' ἐν ὀλόκληρον ἔτος διὰ καταθέσεως 104 λιρῶν Τουρκίας, αἵτινες θ' ἀποτελέσωσι τὰ χρηματικὰ βραβεῖα, τὰ ἀπονεμηθῶμενα κατὰ τὸ 1914.

Περὶ τὸν θεωρῶ νὰ ἐξάρω τόσον τὴν πρωτοτυπίαν τῆς πρωτοβουλίας ταύτης, ὅσον καὶ τὴν γενναϊότητα καὶ τὴν σκοπιμότητα τῆς προσφορᾶς, εἶμαι δὲ βέβαιον, ὅτι, ἀφοῦ μελετήσετε τοὺς κάτωθι ἀναγραφόμενους ὅρους τῶν Διαγωνισμῶν τούτων, θέλετε ἐνώσει τὰς εὐχαριστίας σας μετὰ τῶν αἰσθημάτων τῆς εὐγνωμοσύνης μου πρὸς τὸν εὐγενῆ ἀγωνοθέτην, ὁ ὁποῖος μὲ τόσην ἀγάπην μᾶς περιβάλλει.

Σὰς χαριετῶ καὶ διατελῶ πάντοτε
ιδικόν σας

τὸ « **Ἄπ' Ὀλα** ».

Ἡ ἀπαρηγόρητος.

**ὍΡΟΙ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
τοῦ Ἄπ' Ὀλα**

**Βραβεῖα χρηματικά. — Δύο λίραι
Τουρκίας ἐκάστην ἑβδομάδα καθ'
ὄλον τὸ 1914.**

Χορηγία κ. **ΙΣΑΑΚ ΤΣΑΟΥΣΟΓΛΟΥ**

1] Ἀπὸ σήμερον καθ' ὄλον τὸ ἔτος 1914 ἰδρύνονται Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ ποικίλης ὕλης, πάντοτε συναδούσης πρὸς τὴν ὕλην καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ « **Ἄπ' Ὀλα** » μὲ βραβεῖα ἑβδομαδιαῖα 2 λίρας Τουρκίας.

2] Ἀναλυτικώτερον τὰ ὑποβαλλόμενα εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἔργα [θὰ εἶναι : **διηγήματα, χρονογραφήματα, εὐθυμογραφήματα, ποιήματα, αἰνίγματα, προβλήματα, περιγραφαί, εὐγράμματα, σάτυρα, γελοιογραφαί**, ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅπως εἶναι ταῦτα πρωτότυπα.

3] Τὰ ἀποστελλόμενα ἔργα πρὸς τὸν Δια-

γωνισμὸν, δεόν νὰ εἶναι σύντομα τὸ ἐκτενέστερον δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίη τὰς 2 στήλας τῆς Ἐπιθεωρήσεως μὲ στοιχεῖα τῶν 8 (στοιχεῖα, δι' ὧν γράφονται αἱ Ἐντυπώσεις τῆς Ἑβδομάδος).

4] Ἐκαστον ὑποβαλλόμενον ἔργον διὰ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει, πρέπει α') νὰ φέρῃ ἐπὶ τοῦ φακέλλου τὴν σημείωσιν : **Διὰ τοὺς Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμοὺς τοῦ Ἄπ' Ὀλα** β') νὰ συνοδεύεται μὲ 1, τὸ τελευταῖον δελτίον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου δημοσιεύεται εἰς τὸ φύλλον μας γ') ἕκαστος φάκελλος δεόν νὰ περιέχῃ ἐν μόνον ἔργον καὶ ἐν δελτίον καὶ τοῦτο διὰ νὰ βεβαιωθῇ τὸ « **Ἄπ' Ὀλα** », ὅτι ὁ διαγωνιζόμενος εἶναι ἀναγνώστης τῆς Ἐπιθεωρήσεως δ') εἰς ἕκαστον ἔργον πρέπει ν' ἀντιστοιχῇ καὶ ἐν δελτίον ε') τὰ χειρόγραφα νὰ εἶναι εἰδανόγνωστα.

5] Οἱ ἀποστελλόμενοι φάκελλοι, εἴτε ταχυδρομικῶς εἴτε κατατιθέμενοι εἰς τὰ γραφεῖά μας, θὰ κατατάσσονται κατὰ σειρὰν ἀφίξεως, ἐκάστην δὲ Πέμπτην θὰ παραδίδονται εἰς τὴν Ἑλλανόδικον Ἐπιτροπὴν. Οἱ φάκελλοι, οἱ κατατιθέμενοι μεθ' ἐκάστην Πέμπτην, θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψει τὴν ἐπομένην ἑβδομάδα.

6] Τὰ βραβεῖα εἶναι ποικίλα τὸν ἀριθμὸν,

Ἡ Ἑλλανόδικος Ἐπιτροπὴ ἔχει πληρεξουσιότητα νὰ διαιρῇ τὸ ἑβδομαδιαῖον ποσὸν τοῦ ἄθλου εἰς ὅσα θέλει τμήματα, ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος καὶ τῆς ἀξίας τῶν ἔργων. Ἐν τούτοις καὶ ὀλόκληρον τὸ ἄθλον τῶν 2 λιρῶν Τουρκίας δύναται ν' ἀπονεμηθῇ εἰς ἕν μόνον ἔργον.

7] Ἐν ἡ περιπτώσει τὰ κατὰ τινα ἑβδομάδα σταλέντα ἔργα δὲν κριθῶσιν ἄξια ὕλης ἢ μέρους τῆς ἀμοιβῆς, τὸ ποσὸν τῆς ἑβδομάδος ἐκείνης θέλει διατεθῇ διὰ τὴν προσεχῆ, ὁπότε τὰ βραβεῖα θὰ εἶναι ηὔξημένα.

8] Τὰ βραβεύόμενα ἔργα θὰ δημοσιεύονται εἰς τὸ φύλλον τῆς ἑβδομάδος ἐκείνης μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν συγγραφέων των, εἰς οὓς καὶ θὰ ἀποστέλλονται τὰ ποσά. Ὀλα τὰ βραβεύόμενα ἔργα καθὼς καὶ τὰ κρινόμενα ἄξια δημοσιεύσεως καὶ ἔπαίνου (ἀνευ χρηματικοῦ ἐπάθλου), θὰ δημοσιεύονται εἰς τὰς ἐπὶ τούτω ὀρισθησομένας δύο σελίδας τοῦ « **Ἄπ' Ὀλα** ».

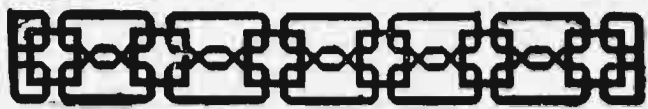
9] Τὰ ἀποστελλόμενα χειρόγραφα, βραβεύόμενα ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἡ ποίησις.

Πρὸς τὸ μέλλον.

ΡΩΙΣΣΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐκ τῶν τοῦ Α. Π. ΤΣΕΧΩΦ

ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

Ὁ Θεόδωρος Θεοδώροβιτς Σιγγάεφ, ἀφοῦ συνέλαβε τὴν σύζυγόν του ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, μετ' οὐ πολὺ τοῦ συμβάντος τούτου, ἴστατο ἐν τῷ ὄπλοπωλείῳ τῶν Σμοῦσκ καὶ Σας καὶ ἐξέλεγε δι' ἑαυτὸν κατάλληλον περιστροφον. Τὸ πρόσωπόν του ἐξέφραζεν ὀργὴν, θλίψιν καὶ ἀμετάτρεπτον ἀποφασιστικὴν κῆρυξιν.

«Γνωρίζω τί πρέπει νὰ κάμω . . . — ἐσκέπτετο — αἱ οἰκογενειακαὶ βάσεις ἐπροπηλακίσθησαν, ἡ τιμὴ μου ἐκυλίσθη ἐν τῷ βορβόρῳ, τὸ κακὸν θριαμβεῖ, διὰ τοῦτο κ' ἐγώ, ὡς πολίτης καὶ τίμιος ἄνθρωπος, ὀφείλω νὰ ἐκδικηθῶ. Ἐν πρώτοις θὰ φονεύσω ἐκείνην καὶ τὸν ἑραστήν της καὶ κατόπιν θ' αὐτοκτονήσω . . .»

Δὲν εἶχεν ἔτι ἐκλέξει περιστροφον καὶ δὲν ἐφόνευσεν ἀκόμη κανένα, ἀλλ' ἡ φαντασία του ἤδη ἐζωγράφιζε τρία αἰμόφυρα πτώματα, κατασυντετριμμένα κρανία, ρέοντα μυελόν, ταραχὴν, πλήθος χάχηδων, νεκροψίαν . . . Μετὰ χαιρεκακίας προσβληθέντος ἀνθρώπου, ἐφαντάζετο τὴν φρίκην τῶν συγγενῶν του καὶ τοῦ δημοσίου, τὴν ἀγωνίαν τῆς προδότιδος καὶ νοερῶς ἤδη ἀνεγίνωσκε κύρια ἄρθρα ἐφημερίδων, πραγματευομένων «περὶ ἀποσυνθέσεως τῆς βάσεως τῆς οἰκογενείας».

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος — εὐκλήνης γαλλοειδῆς μορφῆ μετὰ κοιλίτσας, φέρον δὲ λευκὸν ὑποδύτην — ἐτοποθέτει πρὸ αὐτοῦ περιστροφή, γελῶν δὲ μετὰ σεβασμοῦ καὶ σείων θορυβωδῶς τοὺς πόδας του, ἔλεγε :

— Θὰ σὰς συνεβούλευα, m'sieu, νὰ πάρετε, ἰδοὺ αὐτὸ τὸ ὄραϊον περιστροφον. Εἶνε συστήματος Σμιτ καὶ Βεσσόν. Ἡ τελευταία λέξις τῆς πυροβολικῆς ἐπιστήμης. Τριπλῆς ἐνεργείας μεθ' ἐλκυστήρος, κτυπᾷ εἰς ἀπόστασιν ἐξακοσίων βημάτων, εἶναι ἀνωτάτης ὀλκῆς. Ἐφιστῶ, m'sieu, τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῆς καθαριότητος τῆς κατασκευῆς. Τὸ πλέον νεώτερον σύστημα τοῦ συρμοῦ, m'sieu . . . Καθημερινῶς πωλοῦμεν δεκάδας διὰ τοὺς ληστές, τοὺς λύκους καὶ τοὺς ἑραστάς. Ἐχει μεγίστην εὐστοχίαν καὶ εἶναι δυνατῆς ὀλκῆς, κτυπᾷ ἀπὸ μεγάλης ἀποστάσεως καὶ φονεῖ συνάμα σύζυγον καὶ ἑραστήν, διαπερῶν αὐτοὺς πέρα-πέρα. Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τοὺς αὐτοκτονοῦντας, m'sieu, δὲν γνωρίζω καλλίτερον σύστημα . . .

Ὁ ὑπάλληλος ἀνεβίβαζε καὶ κατεβίβαζε τὰς σκανδάλας τῶν ὄπλων, ἐφύσα τὰς κάννας τῶν, ἐσκόπευε καὶ προσεποιεῖτο, ὅτι πνίγεται ἐκ θαυμασμοῦ. Παρατηρῶν τις τὸ γοητευτικὸν πρόσωπόν του, θὰ ἐνόμιζεν, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος θὰ ἐκείνην σφαῖραν εἰς τὸ μέτωπόν του, εἴν ἦτο αὐτὸς κάτοχος περιστρόφου τόσον ὄραϊου, θαυμασίου συστήματος ὡς τοῦ Σμιτ καὶ Βεσσόν.

— Καὶ ἡ τιμὴ του; — ἠρώτησεν ὁ Σιγγάεφ.

— Σαρανταπέντε ρούβλια, m'sieu.
— Χυ! . . . γιὰ μένα εἶναι ἀκριβό!
— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, m'sieu, θὰ σὰς προτείνω ἄλλου συστήματος, εὐθηνότερον. Ἴδου, εὐαρεστηθῆτε νὰ τὸ παρατηρήσετε. Ἐχομεν μεγάλην συλλογὴν εἰς διαφόρους τιμὰς . . . Παραδείγματος χάριν, τὸ περιστροφον συστήματος Λαφοσσὲ στοιχίζει μόνον δεκαοκτὼ ρούβλια, ἀλλὰ . . . (ὁ ὑπάλληλος ἐμόρφασε περιφρονητικῶς) . . . ἀλλὰ, m'sieu, τὸ σύστημα τοῦτο εἶναι ἤδη παμπάλαιον. Τὸ ἀγοράζουσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος μόνον οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι καὶ οἱ ψυχοπαθεῖς. Ν' αὐτοκτονήσῃ τις ἢ νὰ φονεύσῃ τὴν σύζυγόν του μὲ ὄπλον συστήματος Λαφοσσὲ, θεωρεῖται τώρα ὡς σημεῖον κακῆς συμπεριφορᾶς Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ ἀναγνωρίζει μόνον τὸν Σμιτ καὶ Βεσσόν.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκην οὔτε ν' αὐτοκτονήσω, οὔτε νὰ φονεύσω — εἶπε σκυθρωπῶς ψευθεὶς ὁ Σιγγάεφ. — Τὸ ἀγοράζω ἀπλοῦστα διὰ τὴν ἐξοχὴν . . ., διὰ νὰ φοβίζω τοὺς κλέπτας . . .

— Δὲν μὰς ἐνδιαφέρει διατί τὸ ἀγοράζετε, — ἀπήντησε μειδιῶν ὁ ὑπάλληλος, μετριοφρόνως ταπεινῶν τοὺς ὀφθαλμούς του. — Ἐὰν εἰς κάθε περιπτώσει ἐξετάζομεν τὰς αἰτίας, m'sieu, ἔπρεπε νὰ κλείσωμεν τὸ κατάστημα. Πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν κλεπτῶν τὸ Λαφοσσὲ δὲν ἀξίζει τίποτε, m'sieu, διότι βγάζει ἀδύνατον καὶ ἀνεπαίσθητον ἦχον. Ἐγὼ ὅμως θὰ σὰς ἐπρότεινά ἕνα σύνθημα πιστόλιον μὲ καψούλια, συστήματος Μορτιμέρ, ἐπονομαζόμενον μονομαχικόν . . .

«Δὲν εἶναι καλλίτερον νὰ τὸν καλέσω εἰς μονομαχίαν; — ἤστραψε μία ἰδέα εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Σιγγάεφ. — Ἐν τούτοις, πολὺ τιμὴ . . . Τοιαῦτα κτήνη τὰ φονεύουσι, σὰν σκυλιά . . .»

Ὁ ὑπάλληλος, στρεφόμενος μετὰ χάριτος καὶ σείων τῆδε κἀκεῖσε τοὺς πόδας του, ἐξακολουθῶν νὰ μειδιᾷ καὶ νὰ φλυαρῇ, ἔθεσε πρὸ αὐτοῦ δλόκληρον σωρὸν περιστρόφων. Ὁρεκτικώτερον καὶ ἐλκυστικώτερον πάντων διεκρίνετο τὸ τῶν Σμιτ καὶ Βεσσόν. Ὁ Σιγγάεφ ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του ἕνα περιστροφον τοῦ συστήματος τούτου, προσηλώθη μὲ βλέμμα ἀμβλὺ πρὸς αὐτὸ καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις. Ἡ φαντασία του ἐζωγράφιζε τίνι τρόπῳ συνέτριβε τὰ κρανία, πῶς τὸ αἷμα ἔρρεεν ὡς ποταμὸς ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ τοῦ δαπέδου, τίνι τρόπῳ ἢ θνήσκουσα προδότις σύζυγος ἐτίνασσε τοὺς πόδας της . . . Διὰ τὴν ἀγανακτοῦσαν ὅμως ψυχὴν του πάντα ταῦτα ἦσαν ὀλίγα. Αἱ αἱματηραὶ εἰκόνες, οἱ ὀλολυγμοὶ καὶ ἡ φρίκη δὲν ἱκανοποιοῦν αὐτόν . . . Ἦθελε νὰ φαντασθῇ κατὶ φρικωδέστερον . . .

«Ἴδου τι, θὰ φονεύσω ἐκεῖνον καὶ θ' αὐτοκτονήσω — ἐσκέφθη — ἐκείνην δὲ θὰ τὴν ἀφήσω νὰ ζῇ. Ἄς φθίνει ἐκ τῆς τύψεως τοῦ συνειδότητος καὶ τῆς περιφρονησεως τῶν περιστοιχούντων αὐτήν. Διὰ τοιαύτην νευρικὴν κράσιν, ὡς ἡ ἰδικὴ της, τοῦτο εἶναι ἔτι τυραννικώτερον τοῦ θανάτου . . .»

Καὶ ἐφαντάσθη πρὸ αὐτοῦ τὴν κηδεῖαν του: ἐκεῖνος προσβεβλημένος, ἔκειτο ἐν τῷ νεκροκραββάτῳ μετὰ μετριοφρόνως μειδιάματος ἐπὶ τῶν χειλέων του, ἐκείνη δὲ ὠχρά, βασανιζομένη ὑπὸ τῆς τύψεως τῆς συνειδήσεως, ἐβράδιζεν ὀπισθεν τῆς σοροῦ, ὡς ἡ Νιόβη, μὴ γινώσκουσα ποῦ νὰ κρυβῇ ἐκ τῶν ἐξευτελιστικῶν καὶ περιφρονητικῶν βλέμμα-

των, τῶν ἐκτοξευομένων ἐπ' αὐτῆς ὑπὸ τοῦ τετραγυμένου πλήθους . . .

— Παρατηρῶ, m'sieu, ὅτι σὰς ἀρέσει τὸ Σμιτ καὶ Βεσσόν — διέκοψεν ὁ ὑπάλληλος τοὺς ρεμβασμούς του — Ἐὰν σὰς φαίνεται ἀκριβό, ὀρίστε θὰ σὰς κάμω ἐκπωσιν πέντε ρουβλίων . . . Ἄλλως τε, ἔχομεν ἀκόμη καὶ ἄλλων συστημάτων, εὐθηνότερα.

Ἡ γαλλοειδῆς μορφὴ μετὰ χάριτος ἐστράφη καὶ ἔλαβεν ἐκ τῶν θέσεων ἀκόμη μίαν δωδεκάδα θήκας μετὰ περιστρόφων.

— Ἴδου, m'sieu, ἡ τιμὴ των εἶναι τριάντα ρούβλια. Δὲν εἶναι ἀκριβὰ, τοσοῦτον μάλλον, καθ' ὅσον ἡ τιμὴ των ἐξέπεσε τρομερῶς καὶ οἱ τελωνειακοὶ δασμοί, m'sieu, ὑψοῦνται ἀπὸ ὄρας εἰς ὄραν. Μ' s'ieu, ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν, εἶμαι συντηρητικὸς καὶ ὅμως ἤδη ἀρχίζω νὰ γογγίζω! Πρὸς Θεοῦ, ἡ τιμὴ ἀφ' ἑνός, ἀφ' ἑτέρου τὸ τελωνειακὸν δασμολόγιον, ἔκαμαν, ὥστε νὰ δύνανται ν' ἀποκτώσιν ὄπλα μόνον οἱ πλούσιοι! Στους πτωχοὺς δὲν ἀπομένουν παρὰ τὰ ὄπλα τῆς Τούλας καὶ τὰ φωσφορικὰ πυρεῖα, τὰ ὄπλα δὲ τῆς Τούλας, ξεύρετε, εἶναι δυστύχημα νὰ τὰχη κἀνεὶς! Πυροβολεῖς μὲ περιστροφον τῆς Τούλας τὴν σύζυγόν σου καὶ δέχεσαι σὺ τὴν σφαῖραν εἰς τὴν ὀμοπλάτην σου . . .

Ὁ Σιγγάεφ αἴφνης ἠγανάκτησε καὶ ἐλυπεῖτο, ὅτι θὰ ἀποθάνῃ καὶ δὲν θὰ ἰδῇ τὰς βασάνους τῆς προδότιδος. Ἡ ἐκδίκησις τότε μόνον εἶναι γλυκεῖα, ὅταν δύνασαι νὰ ἰδῆς καὶ νὰ ψαύσῃς τοὺς καρπούς της, ποῖον δὲ θὰ εἶναι τὸ ὄφελός της, εἴν θὰ κείται ἐν τῷ νεκροκραββάτῳ καὶ δὲν θὰ ἀναγνωρίζῃ τίποτε.

«Νὰ κάμω ἄρα γε καλλίτερον τὸ ἐξῆς: — διελογίζετο — θὰ φονεύσω ἐκεῖνον, κατόπιν θὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν κηδεῖαν του, θὰ ρίψω ἕνα βλέμμα καὶ μετὰ τὴν κηδεῖαν θ' αὐτοκτονήσω . . . Ἐν τούτοις θὰ μὲ συλλόβωσι πρὸ τῆς κηδεῖας καὶ θὰ μὲ ἀφαιρέσωσι τὸ ὄπλον μου . . . Λοιπὸν: θὰ φονεύσω ἐκεῖνον, ἐκείνη θὰ ζῇ, ἐγώ . . ., ἐγὼ δι' ὀλίγον καιρὸν δὲν θ' αὐτοκτονήσω, θὰ συλληφθῶ ὅμως. Πάντοτε ἔχω καιρὸν ν' αὐτοκτονήσω. Ἡ σύλληψίς μου εἶναι κατὰ τοῦτο καλὴ, ὅτι κατὰ τὴν προκαταρκτικὴν μου ἀνάκρισιν θὰ δυνηθῶ νὰ ἀποκαλύψω εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν κοινωνίαν ὅλην τὴν χαμέρπειαν τῆς διαγωγῆς της. Ἐὰν αὐτοκτονήσω, ἴσως ἐκείνη μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῆς φιλοψευδείας καὶ προπετείας ἐν πᾶσι, θὰ κατηγορήσῃ ἐμὲ καὶ ἡ κοινωνία θὰ δικαιολογήσῃ τὴν πράξιν της καὶ πιθανὸν νὰ μὲ ἐμπαίξῃ· εἴν ζήσω δὲ θὰ . . .»

Μετὰ παρέλευσιν λεπτοῦ ἐσκέπτετο :

«Ναί, εἴν αὐτοκτονήσω, θὰ μὲ κατακρίνωσι καὶ θὰ ὑποψιασθῶσι διὰ τὴν ἀναισθησίαν μου . . . Ἄλλὰ διατί ν' αὐτοκτονήσω; Πρῶτον τοῦτο. Κατὰ δεύτερον λόγον ν' αὐτοκτονήσῃ τις σημαίνει ὅτι φοβεῖται. Λοιπὸν: θὰ φονεύσω ἐκεῖνον, ἐκείνην τὴν ἀφίνω νὰ ζῇ καὶ μεταβαίνω μόνος μου εἰς τὸ δικαστήριον. Θὰ μεβδικάσωσιν ἐνῶ ἐκείνη θὰ παρουσιασθῇ ὡς μάρτυς . . . Φαντάζομαι τὴν ταραχὴν της, τὸ ὄνειδός της, καθ' ἣν στιγμὴν θὰ τὴν κρίνῃ ὁ συνήγορός μου! Αἱ συμπάθειαι τοῦ δικαστηρίου, τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ τύπου θὰ βαρύνωσι βεβαίως πρὸς τὸ μέρος μου . . .»

Ὅντος διανοεῖτο καὶ ὁ ὑπάλληλος ἐτοποθέτει πρὸ αὐτοῦ τὸ ἐμπόρευμα καὶ ἐθεώρει καθῆκόν του ν' ἀπασχολῇ τὸν ἀγοραστήν.

— Ἴδου ἀγγλικά νέου συστήματος, ἐλήφθη-

σαν πρό δλίγου. — Έφλυάρει αυτός. — Σās προειδοποιώ όμως, m’sieu, ότι πάντα ταύτα τὰ συστήματα ωχρῶσι πρό τοῦ συστήματος Σμίτ και Βεσσόν. Κατ’αὐτάς — πιθανόν σεῖς ἤδη ν’ ἀνεγνώσατε — ἀξιωματικός τις ἠγόρασεν ἀπὸ ἡμᾶς περιστροφον συστήματος Σμίτ και Βεσσόν. Έπυροβόλησε κατὰ ἔραστοῦ και — τί νομίζετε; — ἡ σφαῖρα διεπέρασε τὸν τελευταῖον, ἐκτύπησεν ἐπὶ τοῦ δρεχαλκίνου λαμπτήρος, κατόπιν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου, πετώσα δὲ ἐκ τοῦ κλειδοκυμβάλου δι’ ἀντικτύπου βολῆς ἐφόνευσεν ἕνα μαλλιαρὸ σκυλάκι τῆς Βολωνίας και ἐπλήγωσε τὴν σύζυγόν του. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι λαμπρὸν και περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὸν οἶκόν μας. Ὁ ἀξιωματικὸς ἤδη συνελήφθη. . . . Έκεῖνος, βεβαίως, θὰ καταδικασθῆ εἰς καταναγκαστικά ἔργα! Έν πρώτοις ἔχομεν πολὺ παλαιὰν νομοθεσίαν δέυτερον, m’sieu, τὸ δικαστήριον πάντοτε ὑπερασπίζει τὸν ἔραστήν. Και διατί; Ἀπλούστατον, m’sieu! Και οἱ δικασταί, και οἱ ἔνορκοι, και ὁ εἰσαγγελεύς, καθὼς και ὁ συνήγορος, συζῶσι μὲ ξένας γυναῖκας, και δι’ αὐτοὺς θὰ εἶναι καλλίτερον ἔάν εἰς τὴν Ρωσσίαν θὰ ὑπάρχη εἰς σύζυγος ὀλιγώτερος. Ἡ κοινωνία θὰ ἠὺχαριστεῖτο, ἔάν ἡ κυβέρνησις ἔστειλεν εἰς τὴν ἔξορίαν εἰς τὴν Σαχαλήνην ὅλους τοὺς συζύγους. ὦ! m’sieu, σεῖς δὲν ἠγνώριζετε ὁποῖαν ἀγανάκτησιν διεγείρει μέσα ἡ σύγχρονος φθορὰ τῶν ἠθῶν! Νὰ ἀγαπᾶ κανεῖς τώρα

ξένας γυναῖκας εἶναι τόσον ἐν χρήσει, ὅσον και νὰ καπνίζῃ ξένα σιγάρα ἢ νὰ ἀναγινώσκῃ ξένα βιβλία. Ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος τὸ ἐμπόριον καταπίπτει — τοῦτο όμως δὲν σημαίνει, ὅτι οἱ ἔρασταὶ γίνονται ὀλιγώτεροι — ἀλλὰ σημαίνει, ὅτι οἱ σύζυγοι εἶναι εὐχαριστημένοι μὲ τὴν θέσιν των και ὅτι φοβοῦνται τὸ δικαστήριον και τὸ κάτεργον.

Ὁ ὑπάλληλος ἔρριψε βλέμμα περίξ αὐτοῦ και ἐπιθύρησε :

— Και ποῖος πταίει, m’sieu; Ἡ κυβέρνησις!

«Νὰ πάγῃ κανεῖς στὴν Σαχαλήνην δι’ ἕνα γουροῦνι, ἐπίσης δὲν εἶναι φρόνιμον — ἐσκέπτετο ὁ Σιγγάφ. — Έάν ὑπάγω εἰς τὸ κάτεργον, τοῦτο θὰ γίνῃ αἰτία, ἵνα ἡ σύζυγός μου ὑπανδρευθῆ διὰ δευτέραν φορὰν και ν’ ἀπατήσῃ και τὸν δευτέρον σύζυγόν της. Έκεῖνη θὰ θριαμβεύῃ. . . Κατὰ ταῦτα λοιπόν: ἐκείνην θὰ τὴν ἀφίσω ἐν τοῖς ζῶσιν, ἐγὼ δὲν αὐτοκτονῶ, ἐκείνον δὲ . . . ἐπίσης δὲν τὸν φονεύω. Πρέπει νὰ σκεφθῶ κάτι φρονιμώτερον και αἰσθηματικώτερον. Θὰ τοὺς θανατώσω ἀμφοτέρους διὰ τῆς περιφρονήσεως και θὰ κινήσω σκανδαλώδη ἀγωγὴν ζητῶν διαζύγιον. . .»

— Ἰδού, m’sieu, ἀκόμη ἕνα νέον σύστημα — εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, ἐξάγων ἐκ τῆς θέσεως νέαν δωδεκάδα. — Έπιστῶ τὴν προσοχήν σας ἐπὶ τοῦ πρωτοτύπου μηχανισμοῦ τοῦ μηχανήματος. . .

Ὁ Σιγγάφ, κατόπιν τῆς ἀποφάσεώς του,

δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην περιστροφῆς, ὁ ὑπάλληλος ἐν τούτοις, ὅλον ἐμπνεόμενος, δὲν ἔπαιε νὰ τοποθετῆ πρό αὐτοῦ τὸ ἐμπόρευμά του. Ὁ προσβληθεὶς σύζυγος ἐντρέπετο, διότι ἐξ αἰτίας του ὁ ὑπάλληλος ἀνωφελῶς ἐκοπίζε, δωρεὰν ἐνεθουσία, ἐμειδία, ἔχανε τὸν καιρὸν του. . .

— Καλά, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει. . . — ἔτονθόρισε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του — θὰ ἐπανέλθω κατόπιν, . . . ἢ θὰ στείλω κανένα.

Δὲν παρετήρησε τὴν ἐκφρασιν τοῦ προσώπου τοῦ ὑπάλληλου, ἀλλ’ ἵνα ἐλαφρύνῃ ἐν μέρει τὴν ἀδεξιότητά του, ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην ν’ ἀγοράσῃ κάτι. Τί νὰ ἀγοράσῃ όμως; Περιεργάσθη διὰ τῶν βλεμμάτων του τοὺς τοίχους τοῦ καταστήματος, ζητῶν νὰ ἐκλέξῃ κάτι τι τὸ εὐθηνότερον και προσήλωσε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τινος πρασίνου μικροῦ δικτύου, κρεμαμένου πλησίον τῆς θύρας.

— Έκεῖνο. . . , τί εἶναι ἐκεῖνο; ἠρώτησεν.

— Εἶναι πλεμάτι διὰ τὰ ὀρτύκια.

— Και τί στοιχίζει;

— Ὀκτὼ ρούβλια, m’sieu.

— Τυλίξατέ μοι το. . .

Ὁ προσβληθεὶς σύζυγος ἐπλήρωσεν ὀκτὼ ρούβλια, ἔλαβε τὸ δίκτυον και, αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ἔτι περισσότερον προσβεβλημένον, ἐξῆλθε τοῦ καταστήματος.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΣΤΑΪΝ ΓΑΛΑΤΑ. Ένδύματα ἔτοιμα ἀνδρῶν και γυναικῶν τελειότατα και ὀνομασιὰ διὰ τὴν στερεότητα, κομψότητα και νεωτερισμόν. Ὑποδήματα ἀμερικανικὰ ἀπαράμιλλα τῶν ἐργοστασίων Walk-Over & Stone. Μπονετερι τῶν μεγαλειτέρων Γαλλικῶν και Ἀγγλικῶν ἐργοστασίων. Ὑποκάμισα, Καπέλλα, εἶδη ταξιδίου, Ἐσάρπαι, Ὀμβρέλλαι κλπ. κλπ. Ὅλα ἐκλεκτά, κομψά, ἀνεπίδεκτα συναγωνισμοῦ. Πλουσιώταται συλλογαὶ ὄλων τῶν εἰδῶν. Ἰκανοποιεῖται και ὁ πλέον δυσκολώτερος ἀγοραστής.

P. ΣΟΦΙΑΝΟΣ ΚΑΙ Σ^Α. Γαλατᾶ, Ὁμὲρ Ἀμπιτ χάν και Μεγάλη ὁδὸς Γαλατᾶ, παρὰ τὸν λουτρόν. Ὅλα τὰ εἶδη τῶν κοσμημάτων, ἄρζαντερι και Μπιζουτερι, ὀρολόγια, ἀλυσίδας, δακτυλίδια, περιδέραια, παντάντ, λάμπας, θερμάστρας, σερβίτσια τοῦ γλυκοῦ και τοῦ τσαῖοῦ χρυσᾶ και ἄργυρᾶ, δίσκους κλπ., ἠγγυημένα διὰ τὴν ἀγνότητα και τὴν καλαισθησίαν των. Εἰς τοῦ ΣΟΦΙΑΝΟΥ εὐρίσκετε τὰ ἐκλεκτότερα Δῶρα τῆς Πρωτοχρονιάς.

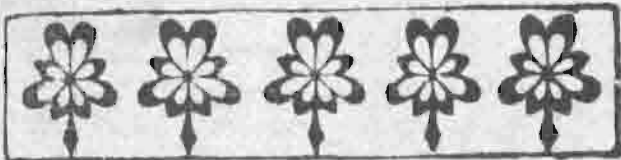
EYΡ. ΣΑΜΑΘΡΑΚΗΣ. Γαλατᾶ, Μέγα Ἐθνικὸν Χάνιον. Ὅλα τὰ εἶδη τῆς Ἰαπωνικῆς βιομηχανίας. Βάζα, τάπητες, σερβίτσια τοῦ τσαῖοῦ και τοῦ καφέ, κομψοτεχνήματα, ἔταζες, μικραὶ θερμάστραι τῆς τσέπης, τραπεζάκια, πλαίσια κλπ. Ἡ Ἰαπωνικὴ καλαισθησία εἶναι πολὺ τῆς μόδας. Ὅλοι ἄς ἐπωφεληθῶσιν ἀπὸ τὴν πλουσίαν συλλογὴν τῶν εἰδῶν αὐτῆς. Διακρίνονται και διὰ τὴν εὐθηνίαν των.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ. Πέραν, Τεκέ, παρὰ τὸ Τοῦνελ. Ὅλα τὰ νεώτερα βιβλία τῆς διανοῦς φιλολογικῆς και ἐπιστημονικῆς παραγωγῆς. Βιβλία διὰ δῶρα, εἰκονογραφημένα γαλλικὰ περιοδικά, μυθιστορήματα. Έγγραφαὶ εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς Ἐπιθεωρήσεις και ἐφημερίδας. Αἱ παραγγελίαι ἐκτελοῦνται ταχύτατα.

ΣΠΥΡΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ. Γαλατᾶ, Κομισιὸν χάν. Εἶδη γραφικῆς ὕλης. Χαρτοπωλεῖον — Σφραγιδοποιεῖον. Ἀφθονωτάτη συλλογὴ καλλιτεχνικῶν δελταρίων εἰκονογραφημένων κλπ.

Θ. ΚΑΡΔΑΜΕΝΗΣ. Μεγάλη ὁδὸς τοῦ Πέραν, ἀριθμ. 156. Ὑποκάμισα, γραβάτες, ὀμβρέλλες, φλανέλλες, κάλτσες, μυρωδικά, ὅλα ἐκλεκτά και νεωτεριστικώτατα.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ. Μεγάλη ὁδὸς τοῦ Πέραν. Ὅλα τὰ εἶδη τοῦ καλλωπισμοῦ, τῶν κοσμητικῶν και τῶν ἀρωμάτων, περιποιήσεις τοῦ δέρματος, κομμώσεις, διατήρησις τῆς ὀραιότητος.

BYZANTINAI ΗΜΕΡΑΙ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Καθ' ας τηλεγραφεί ο εν Βηθλεέμ άναποκρητής μας, χθές την 2.30 μετά το μεσονύκτιον έγεννήθη ο Ίησους Χριστός.

Τα τηλεγραφικά πρακτορεία, τα όποια διακρίνει πάντοτε ή άσυμφωνία εις τας ειδήσεις των, και την φοράν αυτήν έπεσαν έξω. Ούτω το Πρακτορείον, Κωνσταντινουπόλεως άγγέλλει, ότι ο Χριστός έγεννήθη το μεσονύκτιον. Το Ίταλικόν Πρακτορείον, το όποιον ενόμισεν, ότι πρόκειται περι του ζητήματος της έκκενώσεως των Δωδεκανήσων, μάς άγγέλλει, ότι ή ειδήσις της γεννήσεως του Χριστού είναι π ρ ό ω ρ ο ς !

Μόνον το 'Οθωμανικόν Πρακτορείον δέν άνήγγειλε την γέννησιν του Χριστού και τούτο διά να άποδειχθή διά μυριστήν φοράν ή ένημερότητος Χάριν του δικαίου όμως πρέπει να όμολογήσωμεν, ότι δέν παύει εις τούτο το 'Οθωμανικόν Πρακτορείον, άλλ' ο Χριστός, ό όποιος έκαμε το σφάλμα να γεννηθή τα μεσανύκτια, όποτε ήτο φυσικόν να κοιμάται το έν λόγω Πρακτορείον.

Ο Χριστός, προσθέτει το ιδιαίτερον ήμών τηλεγράφημα, έγεννήθη εις την Φάτνην των άλόγων ζώων. Έκ της λεπτομερείας ταύτης έμφανίζεται, ότι και εις την Βηθλεέμ υπάρχει Σταυροδρόμι, εις το όποιον υπάρχουν πολλά άλογα ζώα, τα όποια δέν έχουν μέν φάτνην, καταγίνονται όμως με τον Φάτνην και τον Άσσο, δηλαδή το πόκερ, όπου χάνουν τα 'μαλλιά της κεφαλής των και μένουν στον Άσσο.

Η γέννησις του Χριστού έφέτος δέν έγινε, όπως άλλοτε. Έφέτος παρατηρήθη και έσχολιάσθη ή έλλειψις των μάγων, οι όποιοι άλλοτε προσεκόμιζον δώρα και μύρα εις τον Ίησούν. Η έλλειψις αυτή των μάγων σχολιάζεται ποικιλοτρόπως. Τί να υποθέσωμεν δέν γνωρίζομεν. Οι διάφοροι έν Άναβολή ανταποκριταί μας ραδιοτηλεγραφικώς μάς ειδοποίησαν, ότι οι μάγοι διήλθον πρό πολλών ήμερών έξ Άνατολής μεταβαίνοντες εις Βηθλεέμ. Άγιοείται λοιπόν ή τύχη των μάγων. Φήμη διαδίδεται, ότι οι μάγοι έμαγεύθησαν από τα άεροπλάνα και έπεχείρησαν να μεταβώσιν άεροπορικώς, όποτε έιδεχόμενον να υπέστησαν κανέν δυστύχημα. Έκτός αν οι πράκτορες των άτμοπλοϊκών Έταιρειών τους ήπάτησαν, όπως συμβαίνει συνήθως με τους άπλοϊκούς πελάτας των, και τους έβαλαν έντός άτμοπλοϊου τινός, όπερ, αντί να τους μεταφέρη εις Ίόππην, τους μετέφερον εις άγνωστον μέρος

Επί του πεστηριού. Καθ' ήν στιγμήν έκτυπείται το φύλλον μας, μαυθάνομεν σπουδαιοτάτην είδησιν σχετικήν με την άπώλειαν των μάγων. Οι μάγοι εύρίσκονται από είκοσιν ήμερών εις την πόλιν μας. Οι άτυχείς άπεβίβάσθησαν εις τον λιμένα μας διά να πάρουν το Ρωσικόν άτιμότλοιον της γραμμής, δε διερχόμενοι τον Γαλατάν, ήκουσαν θόρυβον εις το Χρηματιστήριον και εισήλθον. Έκει έμαγεύθησαν από τας τιμάς των Τροχιόδρομων και τή υποκινήσει των επικαταλλακτών ήγόρασαν αξίας Τροχιόδρομων. Τήν έπιούσαν όμως αι μετοχαι ύπετιμήθησαν και έτσι ήναγκάσθησαν να πωλήσουν όχι μόνον τα δώρα, τα προωρισμένα διά τον

Χριστόν, αλλά και αυτά τα ρουχά των. Και ήτο πολυ φυσικόν να μένουν γυμνοί, αφού εισήλθον εις το Χρηματιστήριον !

Τοιουτοτρόπως ο Χριστός έφέτος έμεινεν άνευ δώρων. Άς παρηγορηθή όμως διότι το κακόν είναι γενικόν. Διότι έφέτος, χάρις εις την έλλειψιν έργασιών, όλοι και όλοι όσαι κατά τα παρελθόντα έτη έπαιρναν δώρα επί τή πρώτῃ του έτους έφέτος δέν θα πάρουν τίποτε. Είναι βλέπετε ή άνώμαλος κατάστασις !

Καθ' ας πληροφορούμεθα, τους μάγους θα άντικαταστήσουν οι έκδοται των Ήμερολογίων, οι όποιοι έτοιμάζονται να στείλουν ως δώρον εις τον Χριστόν τα εις χιλιάδας άπόλητα έναπομειναντα Ήμερολόγια των. Τοιουτοτρόπως εύθύς από της γεννήσεως του άρχονται τα μαρτύρια του Χριστού, ήναγκασμένου να άναγνώση τόσοσν δύσπεπτα άναγνώσματα. Δυσούμεθα έξ όλης ψυχής τον Χριστόν, ό όποιος δέν δύναται να μη δεχθή το δώρον, διότι κατόπιν θα κατηγορηθή ως μη ύποστηρίζων τα Έλληνικά γραύματα ! Διότι είναι γνωστόν, ότι οι έκδοται μας έδω θεωρούν άφιλογενή και προδότην και ά νόητο ν πάντα εκείνον, όστις δέν εκτιμά τός έντύπους άνοησίας των.

Χριστιανικόν καθήκον μάς επιβάλλει σήμερα να χαρώμεν και να εωρτάσωμεν την Γέννησιν του Κυρίου και Θεου ήμών, να άγγαλιασθώμεν δε και να εύφρανθώμεν έστω και βερεσέ. Καθήκον όμως δημοσιογραφικόν θεωρούμεν να συστήσωμεν εις τον Χριστόν μη τυχόν και θελήσῃ να έλθη εις την πόλιν μας, διότι έδω είναι ο Ηρώδης, δηλαδή ο Τροχιόδρομος, ό όποιος, άπότου έγινε ηλεκτροκίνητος, διαρκώς κόβει ανθρώπους ! Πλήν τούτου, ένδεχόμενον να τον πλέξη ο κ. Μιμίρογλου και να του ζητήση ανέντευξιν, όποτε θα τον πεθάνη στή λίμα Άφ' ότου βλέπετε ο κ. Μιμίρογλουσ βάλθηκε να γίνη βουλευτής, ή γλώσσά του κόβει διαρκώς και υπερβαίνει τον τροχιόδρομον !

'Από το 'Ημερολόγιον «ΑΠ' ΟΛΑ».

Καλοπληρωμένος.

Επειτα και αυται αι αιτια αν δέν ήσαν, δέν βλέπομεν τον λόγον να έλθη εις την πόλιν μας ο Χριστός. Όπως κατήντησεν ή Κωνσταντινούπολις, βλαστήματα ! Στο Έλληνικόν Θέατρον έν πρώτοις δέν θα μπορέση να σκοτώση την ώρα του, διότι εκεί παίζονται άσεμνα έργα. Στη «Παριζιάνα» επίσης είναι αδύνατον να μεταβῃ διά λόγους ήθικής. Θα ήμπορούσε βέβαια να μεταβῃ εις το Ζίππειον και να ιδῃ πώς χορεύουν αι μαθήτριαι τον Ταγκό, αλλά δυστυχώς αι έφημερίδες μας συνετέλεσαν να διακοπή ή διδασκαλία ενός τόσοσν διδακτικού χορού.

Δι' όλους αυτους τους λόγους, συνιστώμεν εις τον Χριστόν να μη έλθη ένταυθα, αλλά να καθήση εκεί που κάθεται, αφού μάλιστα ο Ηρώδης δέν ύφίσταται πλέον και ότου δέν ύπάρχει ούτε Έλληνικόν Θέατρον, ούτε «Παριζιάνα», ούτε τουνελ να τσαλακώνη τα φορέματα, ούτε τραμ να κόβη ανθρώπους.

Τῆς εποχής : Εις το Χριστουγεννιάτικο τραπέζι ο μικρός έρωτά : — Τί δουλειά έκαμνε, μπαμπά, ο Χριστός ; — Κάνεις δέν ξέρει, παιδί μου. Η ιστορία δέν γράφει τίποτε. Για να ζῆ όμως χωρίς να κάμη τίποτε, ένδεχόμενον να ήτο... δ η μ ο σ ι ο γ ρ α φ ο ς !

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

Ανταλλάσσω εικονογραφημένα δελτάρια. Διεύθυνσις : Megaclès Mihaélidés Singa—Soudan.

Advertisement for P. B. POLITOPOYLOS, EMPOROGRAPHES, Διπλωματούχος της έν Παρισίους Άκαδημίας της Κοπτικής. Έγκατασταθεις εις το αρχαιον και πασίγνωστον κατάστημα του πικρός του. Μ. όδός Πέραν, άδιέξοδος Άζναβούρ, 9, έναντι του Γαλατά-Σαράι ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΑΓΓΑ. ΠΡΟΕΛΥΣΕΩΣ - ΕΡΓΑΣΙΑ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΣ

ΑΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ Πέραν, όδός Τεκέ, 567, έναντι του Βένερ.

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ άνδρικων ένδυμασιών άγγλικής κοπτικής, ήν έξήσκησεν επί δεκαπενταετίαν εις τα Καταστήματα J. BOTTER και MIR & COTTREAU ΥΦΑΣΜΑΤΑ του διασήμου άγγλικού Έργοστασιού DORMEUIL FRERES ΤΙΜΑΙ εκτός παντός συναγωνισμού.

Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιον «Ὁλὸν»

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἀρραβῶνες. — Δύο νεαροὶ ὑπάρξεις, ὁ φέρελις καὶ ἀγαπητὸς Σπύρος Η. Πετρίδης καὶ ἡ χαριτωμένη δεσποινὶς Δέσποινα Γ. Ἀντωνιάδου, ἀντήλλαξαν τὸν δακτύλιον ἀρραβῶνα τὸ ἑσπέρας τῆς 11 Δεκεμβρίου. Συγχαίρων αὐτοῖς ἀπὸ καρδίας, εὐχομαι ταχεῖαν τὴν στέψιν. — Σπ.

Γάμοι. — Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν τοὺς γάμους τοῦ ἐν Ζογγουλδᾷ εὐδοκίμως ἐμπορευομένου κ. Λαζάρου Α. Παπαδοπούλου μετὰ τῆς εὐηγμένης δεσποινίδος Ἰωάννας Κ. Ἀρσλάνογλου. Τοῖς νεονύμφοις εὐχόμεθα τὰ βέλτιστα.

— Τὴν Κυριακὴν, 15 λήγοντος, ἐγένοντο οἱ γάμοι τοῦ ἐλλ. κυρίου Χρήστου Ν. Παυληκανίδου μετὰ τῆς δεσποινίδος Δεσποίνης Καρασλάνη, ἐν Ἄνω Νεοχωρίῳ Χιλῆς, παρανύμφου ὄντος τοῦ κ. Ἡλία Χρυσόχου. Τοῖς νεονύμφοις εὐχόμεθα τὸν βίον ἀνθόσπαρτον.

Ἀναχωρήσεις. — Ἀνεχώρησε διὰ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ τῆς γραμμῆς μετὰ τῶν τέκνων τῆς εἰς Ἄλεξάνδρειαν, ὅπως διέλθῃ τὰς ἑορτὰς παρὰ τῷ ἐπιθυρατρὶ γαμβρῷ τῆς, κ. Χριστοφ. Ροσολίμω, Fondé de Rouvoirs παρὰ τῆ «Yacoum Otl Cy», ἡ σεβαστὴ δέσποινα Ε. Ἀλεξιάδου, σύζυγος τοῦ ἄγνωστοῦ ἐν τῷ ἐμπορικῷ κόσμῳ κ. Κ. Ἀλεξιάδου. Τῇ εὐχόμεθα αἰσίαν ἀφίξιν. — Π.

Ἡ «Δούλα». — Ἐπὶ τέλος ἤξιώθη ἡ ἑλληνικὴ σκηνὴ νὰ ἴδῃ ἀναβιβαζόμενον καὶ ἐν πνευματικῶν προῖδόν συναδέλφον τῆς πόλεώς μας. Καὶ ὁ συνάδελφός μας αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγαπητὸς συντάκτης τοῦ «Νεολόγου» κ. Βασ. Ἡλιάδης, γνωστὸς ὡς χαριτωμένος λογογράφος μετὰ τῶν ὀλίγων παρ' ἡμῖν γραφόντων. Ἐν μέσῳ πυκνοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ὁ θίασος Φύρστ-Λεπενιώτη ἐδίδαξε μονόπρακτον δραματάκι τοῦ κ. Ἡλιάδου τὴν «Δούλαν». Ἔργον γεμᾶτο ὀπὸ ὠραίας ἰδέας, ἀπ' ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι χαρακτηρίζουν τοὺς ἀδαμαντίνους χαρακτήρας τῆς κοινωνίας, με πλοκὴν πολὺ δυνατὴν, με γλώσσαν ρέουσαν, με χρωματισμὸν τέλος, ὁ ὁποῖος, κάθε ἄλλο, παρὰ πρωτόλεια θεατρικῆ συγγραφῆς παρουσίασεν, ἐχειροκροτήθη παταγωθῶς καὶ ἐτίμησε τὸν ἀγαπητὸν συγγραφέα, ἀνευφημηθέντα ὅταν προσεκλήθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἴσως εἰς μερικοὺς νὰ ἐφάνῃ ὡς ἔργον ἐγκλείον ἰδέας ἄκρως ἐπαναστατικὰς κατὰ τῆς διαφθορᾶς καὶ τοῦ πλουτοκρατισμοῦ τῆς κοινωνίας, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἠμποδίζει τὸν συγγραφέα τοῦ τόσον ἐπιτυχῶς νὰ διατυπώσῃ τὰς σκέψεις του, σκέψεις, αἱ ὁποῖαι, ἂν ἐγράφοντο ἀπὸ κάποιον ἄλλον ξένον συγγραφέα ἀσφαλῶς θὰ ἐθεωροῦντο ὡς κάλλιστα καὶ ἀριστοτεχνικώτατα διατυπωθεῖσαι. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἠδίκησε τὸ ἔργον, ὅπως παρὰ πάντων ὠμολογήθη, ἦτο ἡ ἀμελετησία, με τὴν ὁποῖαν παρουσιάσθησαν τὰ ὑποκείμενα πρόσωπα. Νομίζομεν, ὅτι ὁ θίασος Φύρστ-Λεπενιώτη ἔπρεπε κάποιον περισσώτερον ἐνδιαφέρον νὰ δεῖξῃ διὰ τὴν παράστασιν πρωτοτύπου ἑλληνικοῦ ἔργου τῆς πόλεώς μας. — Ἀσπμ.

Ἐκδρομὴ εἰς Ἱερουσόλυμα. — Αἱ ἐγγραφαὶ διὰ τὴν ἐκδρομὴν ἤρχισαν διὰ μηνιαίων δόσεων καὶ μετ' εὐχαριστήσεως πληροφοροῦμεθα, ὅτι ἐφέτος μέγας παρατηρεῖται ζήλος καὶ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ πρὸς προσκύνῃσιν τῶν Ἁγίων Τόπων. Ἡ ἐπιτροπὴ ἔλαβε διάφορα μέτρα διὰ νὰ ὑπεκαύσῃ τὸν ζήλον τῶν Χριστιανῶν. Οὕτω, μετὰ τῶν ἄλλων μέσων, ὁ ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς καὶ μέλος τῆς Διοργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἐκδρομῆς κ. Δ. Σάρρος, θὰ κάμῃ λίαν προσεχῶς διάλεξιν ἐν τῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ.

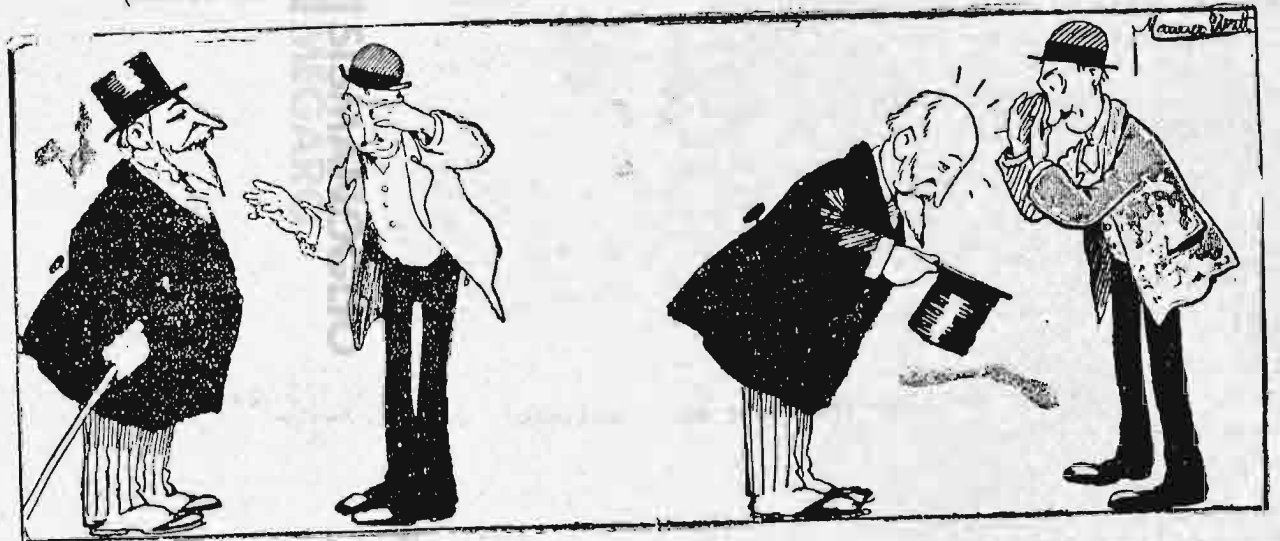
Ἀμερικανικὸς Κινηματογράφος. — Μία σπουδαιοτάτη ταινία, ἓνα περίφημον δράμα, ἡ «Ἀτλαντὶς», παίζεται αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα εἰς τὸν Κινηματογράφον τοῦτον. Εἶναι πρωτοφανῆς ἡ ταινία αὕτη, καὶ δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀνθρώπος, ποῦ νὰ μὴ τὴν ἴδῃ.

Κυρίαί! Ἐπιθυμεῖτε τὸ πρόσωπόν σας νὰ μὴν πάντοτε ὠραῖον, ἀπαλόν, ἀπαραιμῶς λευκόν καὶ ἀπληλαγμένον ρυτίδων καὶ στιγμάτων; Μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα καὶ Πούδραν «Ἀτζιτίρη» ἐκ Λυών.

Φτοῦ σου!

(Σκίτσο Ν. Βαλαβάνη εἰς τὸ ἑκαρδιστικὸν διήγημα τοῦ κ. Μ. Σωφρονιάδου)

ΑΠΟΘΗΚΗ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΩΝ ΣΑΒΒΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ἐν Καθατάς, Φουντουκλή - Ὀσαδεσῆ, 124 (παραπλευρῶς τὴν ἀποθήκης ζύθου Νέκταρ).

ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΣ διὰ Σαλαμάνδρας καὶ κεντρικὴν θέρμανσιν (καλοριφέρ γαλλικά), ἀνθρακίτης φιλὸς διὰ γκαζομηχανὰς (gazogène). ΚΟΚ Ἀγγλίας, ΚΑΡΔΙΦ, ΝΕΟΥΚΑΣΤΕΛ κλπ.

Πώλησις χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

Ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία διὰ τὰς κατ' οἶκον ἀποστολάς. — Ἰδιαιτέρα ἀποθήκη μετ' ἀποβάθρας διὰ τὰς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν παραγγελίας.

Διὰ πληροφορίας καὶ τιμοκαταλόγους ἀπευθυντιὸν ταχυδρομικῶς. ΤΙΜΑΙ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΔΕΛΤΙΟΝ εἰς τοὺς ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμοὺς τοῦ «ὉΛΟΝ» Ἀριθμ. 1

ΠΟΙΚΙΛΑ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΕΥΘΥΜΑ

Πότε γεννήθη ο Χριστός.

Ποία είναι η πραγματική ημέρα της γεννήσεως του Χριστού;

Η Γραφή δὲν ὀρίζει τὸ χρονολογικὸν τοῦτο σημεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀρχεται ἡ ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ, καμμία δὲ ἄλλη αὐθεντικὴ πηγὴ δὲν ἔπαρχει, ἐκ τῆς ὁποίας ν' ἀρυσθῶμεν πληροφορίας ἐν σχέσει πρὸς τὸ σπουδαιότατον αὐτὸ ζήτημα.

Οἱ ἱστοριογράφοι τοῦ Χριστιανισμοῦ διαφωνοῦσιν, ὄχι μόνον ὡς πρὸς τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐποχὴν τῆς ἐλευσεως τοῦ θεοῦ Βρέφους μεταξὺ τῶν θνητῶν.

Ἄλλοι φρονοῦσιν, ὅτι ὁ ἐορτασμός τῶν Χριστουγέννων κατὰ τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Δεκεμβρίου εἶναι ἐπαρκῆς ἀπόδειξις τοῦ ὅτι ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη ἐντὸς τοῦ μηνὸς τούτου, καὶ ἄλλοι διατείνονται, ὅτι ἡ γῆ ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἐνσαρκωθέντος Δημιουργοῦ τῆς, στολισμένη μετὰ τὴν ἐορτάσιμον ἀνοιξιάντικην περιβολὴν τῆς, ἧτοι κατὰ τὸν Ἀπρίλιον μῆνα, ἂν ὄχι κατὰ τὸν Μαῖον.

Τὸ ἐπιχείρημα τῶν ὑποστηριζόντων τὴν τελευταίαν γνώμην εἶναι, ὅτι οἱ ποιμένες, οἱ ἀγραυλοῦντες περὶ τὸ σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ, θὰ ἦσαν κερυμμένοι εἰς τὰς καλύβας τῶν, ἂν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγεννᾶτο εἰς ἐποχὴν χιόνων καὶ βροχῶν. Πῶς ἦτο δυνατόν ν' ἀγραυλοῦν τὰς νύκτας εἰς τὰς πεδιάδας οἱ ποιμένες, φυλάττοντες τὰ ποιμνία τῶν κατὰ τὴν ὑετώδη ἐποχὴν τῆς Ἰουδαίας;

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, εἶναι τόσον πιθανὸν νὰ ἔχουν δίκαιον οἱ ὀρίζοντες τὰ τέλη τῆς ἀνοιξεως ὡς ἐποχὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅσον εἶναι πιθανὸν νὰ εὐρίσκωνται πλησίον τῆς ἀληθείας οἱ πιστεύοντες, ὅτι ὁ Θεάνθρωπος ἦλθεν εἰς τὸν ἀμαρτωλὸν κόσμον μετὰ τὰς νιφάδας τῆς χιόνος.

Ἄλλ' ἂν ἔχῃσι πράγματι δίκαιον οἱ πρῶτοι, τότε διατὶ νὰ ἐορτάξῃ ἡ Χριστιανισμὸς τὰ γενέθλια τοῦ Οὐρανοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ Διδασκάλου τῆς τῶν Δεκέμβριον μῆνα;

Διότι ὅλα σχεδὸν τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθνη τῆς πρὸ τοῦ Χριστοῦ ἐποχῆς ἐθεώρουν τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον, τὸ ὁποῖον συμπίπτει παρὰ τρεῖς ἡμέρας πρὸς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐορτάζουν οἱ Δυτικοὶ λαοὶ τὰ Χριστούγεννα, ὡς τὴν πλέον σημαντικὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, ὡς ἀπαρχὴν νέας ζωῆς καὶ δράσεως τῶν φυσικῶν δυνάμεων καὶ τῶν θεῶν, οἵτινες ἀρχικῶς δὲν ἦσαν, παρὰ ἀπλᾶι προσωποποιήσεις τῶν δυνάμεων τούτων. Τὰ δένδρα ἀρχίζουν τότε ν' ἀναζῶσι μετὰ μακρὰν νεκροφάνειαν, ἀπορροφῶντα νέους χυμούς ἐκ τῆς μητρὸς γῆς, καὶ προετοιμάζονται διὰ τὴν πανήγυριν τῆς φύσεως, ἧτις λαμβάνει χώραν τὴν ἀνοιξιν, ἀνυπομονοῦντα νὰ πετάξουν εἰς τὸ φανερόν μετὰ τὰς περιμενομένας πρῶτας θερμὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου τὰ πρῶτα ἄνθη τῶν. Ὅλοι οἱ λαοὶ περιέβαλον διὰ

μυστικισμοῦ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἔτους καὶ ἐώρταζον τὴν ἀναγέννησιν ταύτην τῆς φύσεως μετὰ θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ πανηγύρεις. Οὐδόλως παρὰδοξον ἔρα, ἂν, ἐκχριστιανισθέντες οἱ ἴδιοι οὗτοι λαοὶ, ἐσχέτισαν τὴν ἀναγέννησιν τῆς φύσεως μετὰ τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος καὶ καθιέρωσαν τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Δεκεμβρίου διὰ τὸν ἐορτασμὸν τῶν Χριστουγέννων, χωρὶς νὰ γνωρίζωσι τὸν ἀκριβῆ χρόνον τοῦ μεγάλου τούτου γεγονότος.

Τὰ Χριστούγεννα εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ἐξ ὅλων τῶν χωρῶν, ἐνθα ἐορτάζονται τὰ Χριστούγεννα, ἡ Ἀγγλία δύναται νὰ καυχήθῃ, ὅτι παρέχει περισσοτέραν ποίησιν εἰς τὴν ἐορτήν. Τὸ «Christmas» ἀποτελεῖ τὴν εὐκαιρίαν σειρᾶς ἡμερῶν οἰκογενειακῶν διαχύσεων, αἵτινες περιβάλλονται μετὰ ἀρχαιότατα καὶ γραφικὰ ἔθιμα. Εἰς ὅλα τὰ σπίτια τὸ Δένδρον τῶν Χριστουγέννων συγκεντρώνει ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, ἀπὸ τοὺς γέροντας μέχρι τῶν μικροτέρων, μετὰ τὴν ἴδιαν ἀφελῆ χαρὰν καὶ θεῖαν συγκίνησιν. Δὲν εἶναι μόνον ἡ τέρψις τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, ἀλλὰ καὶ ἡ χαρὰ τῶν μεγάλων, οἵτινες βλέπουν νὰ διακονίζονται εἰς ὀρισμένην ἡμέραν καὶ ὄραν ἐν ἔθιμον, τὸ ὁποῖον κάμνει νὰ πάλλῃ ἡ ἀρχαία βρετανικὴ ψυχὴ.

Τὸν τρόπον τῆς τελετῆς τῶν Χριστουγέννων τόσον εἰς τ' ἀνάκτορα, ὅσον καὶ εἰς τὰ πτωχόσπιτα, διέπει ἐν εἶδος κοινότητος αἰσθημάτων, ἧτις τῷ παρέχει ἐν ἰδιαιτέρον θέλητρον. Κατὰ τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων τὰ παιδιὰ, προτοῦ κατακλιθῶσι, ψάλλουσι χριστουγεννιάτικα κάλανδα. Αἱ παιδικαὶ δ' αὐταὶ συναυλῖαι, ἐν τῷ θαυπερῷ περιβάλλοντι τοῦ ἀγγλικοῦ home, εἶναι ἰδιαιτέρως συγκινητικαί.

Χριστουγεννιάτικο πρῶτ

εἰς τὴν Νορβηγίαν.

Εἰς τὰ κλίματά μας ἡ χιὼν δὲν εἶναι παρὰ ἐν παροδικὸν κόσμημα, τὸ ὁποῖον διαλύουσιν αἱ πρῶται ἡλιακαὶ ἀκτίνας. Ἀλλὰ διὰ τὰς βορείους χώρας αὕτη ἀποτελεῖ ἐν βαρῷ παρατεταμένον ἐπικάλυμμα, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ μόνον τὸ θεῖον δύναται ν' ἀπολυτρώσῃ τὴν γῆν. Εἰς τὴν Νορβηγίαν, ὅπως καὶ εἰς τὴν Σουηδίαν, τὰ Χριστούγεννα ἀνατέλλουν πάντοτε χιονισμένα. Τὰ πάντα περιβάλλονται ἀπὸ τὸν λευκὸν τῆς χιόνος πέπλον, ἀπὸ τοὺς κλάδους τῶν δένδρων κρέμονται ὡς λευκοὶ καρποὶ οἱ κρύσταλλοι.

Ἐν τούτοις τὰ χιόνια καὶ οἱ πάγοι αὐτοὶ δὲν ἀποτελοῦν κάλυμα εἰς τὰς διαχύσεις τῶν Χριστουγέννων. Πολὺ πρῶτ αἱ Νορβηγίδες θὰ ἐξέλθωσιν ὅλα, περιβεβλημένα τὴν γραφικὴν ἐθνι-

κὴν ἐνδυμᾶσίαν τῶν μετὰ τὸ στενὸν περιστήθιον, τὴν κοντὴν φοῦσταν καὶ τὴν λευκὴν καλύπτραν εἰς τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν πλησιεστέρην ἐκκλησίαν, ἧτις πολλὰκις ἀπέχει πολὺ. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν μεταβαίνουν μετὰ ἑλκυσθρα καὶ ἄλλαι μετὰ σκί, ἐν εἶδος πατινᾶς μετὰ ἰδιαίτερα μακρὰ πέδιλα, καὶ ἡ πρωτὴν ἐκείνη ἐκδρομὴ ἀποτελεῖ ἐν ὄρατον γραφικώτατον θέαμα, ἐν μέσῳ τῆς ἀπεράντου χιονισμένης ἐκτάσεως.

Καὶ ἐκεῖνος.

Ὁ πατὴρ ὀργισμένος. — Πῶς εἶχετε, κύριε, τὸ θάρρος νὰ φιλήσετε τὴν κόρην μου χθὲς στὸν κινηματογράφον, ὅταν ἦτο σκοτεινὰ;

Ὁ νέος, μετὰ σκέψιν. — Καὶ ἐγὼ ἀπορῶ, ὅταν τὴν εἶδα κατόπιν τὸ φῶς...

Τεχνολογία.

Ὁ καθηγητὴς. — Λέγε, σὺ, ἀγαπῶ, ἀγαπᾶς, τίνας χρόνου εἶναι;

Ὁ μαθητὴς. — Ἐνεστῶτος, κύριε καθηγητά, μὰ ὁ πατέρας χθὲς ἔλεγεν, ὅτι εἶναι πολὺ παλαιῶν...

Τοῦλάχιστον...

Ὁ κ. Κ., γερὸντο μαλλήκαρο, ἐνῶ ροφᾷ τὴν σοῦπᾶν του, εὐρίσκει μιὰ μακρὰ τρίχα γυναικεία μέσα. Φωνάζει τὴν μαγειρίσά του.

— Καὶ μὲν Κατίνα, σ' εὐχαριστῶ γὰρ τῆς τρίχης ποῦ μοῦ χαρίζεις, μὰ ἄλλη φορὰ βάξε τες τοῦλάχιστον ἓνα μεδαγιόν.

Πολὺ ἀργά.

«Ἐσο πάντοτε πιστή». Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἐτελείωνε τὸ γράμμα τοῦ Γιώργου εἰς τὴν γυναικούλα του, ἀφοῦ τῆς ἔγραφε νὰ κάμνῃ καὶ πολλὰς παραγγελίας.

Καὶ ἡ ἀπάντησις:

— «Ἄλλοτε, Γιώργό μου, τῆς παραγγελίας σου νὰ μοῦ τῆς γράφης γρηγορώτερα, γιατί δὲν ἐπρόφθασα νὰ τῆς ἐκτελέσω ὅλας».

Εἰς τὸ τραῖνο.

Ἡ μία. — Τὸ παιδάκι σας εἶναι χαριτωμένον πῶς τὸ λένε;

Ἡ ἄλλη. — Νίκο.

Ἡ μία. — Καὶ τὸν πατέρα του;

Ἡ ἄλλη. — Αὐτὸ θὰ τ' ἀποφασίσῃ τὸ δικαστήριον.

Φιλαλήθης.

— Καὶ πότε εἰμπορῶ νὰ εὐρω τὴν κυρίαν σου μόνην;

— Ποτέ, κύριε.

Ἵστεροβουλία.

Ἡ σύζυγος (παραπονουμένη). — Ἄλλοι ἄνδρες ὡς τὸν οὐρανὸν ἀνεβάζουν τῆς γυναικῆς τῶν, ἐνῶ σὺ...

Ὁ σύζυγος (Ἵστεροβούλω). — Καὶ ἐγὼ θὰ ἔκαμνα τὸ ἴδιο, ἂν εἴξευρα πῶς θάμηνες ἐκεῖ γὰρ πάντα.

Κυρίες, Δεσποινίδες,

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΣΑΣ, ΤΟΥΣ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥΣ ΣΑΣ,
ΌΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΔΙΑ ΚΟΣΤΟΥΜ ΤΑΓΙΕΡ

Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς προελεύσεως, ὅλα τὰ εἶδη τῆς ποικίλης εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνᾶς

Εἰς τὸ καταστήμα **“ΝΕΣΤΕΡΕΝ”**,

ΚΑΣΙΜ ΖΑΔΕ, Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ

Πόλις, ὁδὸς Γενὶ Δζαμί, Χασκῆ Χαμάμ, ἀριθμ. 15—19.

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ ΝΕΣΤΛΕ

ΚΥΡΙΑΙ!

ΕΠΩΦΕΛΗΣ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΛΛΙΓΑ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΔΟΥ

258 - ΜΕΓΑΛΗ ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΝ - 258

ΚΑΤΥΦΕΔΕΣ

- ΚΑΤΥΦΕΔΕΣ μπροσέ δια κοσιούμ και μαντά (ποιότης ξέτρα) Γρ. 43 -
 ΚΑΤΥΦΕΔΕΣ άγγλικοι δια κοσιούμ και μαντά 110 c/m. φάρδους (ποιότης ξέτρα) Γρ. 6 1/2
 ΚΑΤΥΦΕΔΕΣ μπομπατούρ δια πλούζες και ρόμπες τελεντ. συρμού Γρ. 9 1/2
 ΦΕΛΠΑΙ καλής ποιότητος εις όλα τα χρώματα Γρ. 6 1/2

ΣΑΡΜΕΖ

- ΣΑΡΜΕΖ δια κοσιούμ εις διπλοῦν φάρδος εις διάφορα χρώματα Γρ. 25.-
 ΣΑΡΜΕΖ μπροσέ δια ρόμπες και μαντά (ποιότης ξέτρα) εις όλα τα χρώματα διπλοῦ φάρδους Γρ. 42.-
 ΑΣΤΡΑΓΚΑΝ 140 c/m. φάρδους, καλής ποιότητος Γρ. 30.-
 ΑΣΤΡΑΓΚΑΝ 140 c/m φάρδους, εκτάκτου ποιότητος Γρ. 40.-

ΚΡΕΠΟΝ

- ΚΡΕΠΟΝ μεταξωτά διπλοῦ φάρδους (ποιότης ξέτρα) εις όλα τα χρώματα Γρ. 10.-
 ΚΡΕΠΟΝ μάλλινα δια κοσιούμ διπλοῦ φάρδους καλής ποιότητος εις όλα τα χρώματα Γρ. 10.-
 ΚΡΕΠ ΔΕΣΙΝ εις διπλοῦν φάρδος (ποιότης ξέτρα) εις όλα τα χρώματα Γρ. 20.-
 ΚΡΙΣΤΑΛΛΑΙΝ 120 c/m. φάρδους εις διάφορους χρωματισμούς Γρ. 8 1/2

ΕΣΑΡΠΑΙ

- ΕΣΑΡΠΑΙ μαλλομέταξαι με μπορδούρ άζούρ καλής ποιότητος Γρ. 20.-
 ΕΣΑΡΠΑΙ από βουάλ δέ σουά (ποιότης ξέτρα) εις όλα τα χρώματα Γρ. 27.-
 ΕΣΑΡΠΑΙ από κρέπ δέ σίν εις όλα τα χρώματα Γρ. 40.-

ΦΟΥΣΤΑΙ

- ΦΟΥΣΤΑΙ μάλλινα γαρνιρισμένα καλής ποιότητος εις διάφορα χρώματα Γρ. 25 και 32.

ΟΜΒΡΕΛΛΑΙ

- ΟΜΒΡΕΛΛΑΙ δια κυρίας καλής ποιότητος Γρ. 20.-
 ΟΜΒΡΕΛΛΑΙ μαλλομέταξαι «Γκλόρια» (ποιότης ξέτρα) Γρ. 35.-
 ΟΜΒΡΕΛΛΑΙ δλομέταξαι εκτάκτου ποιότητος ήγγυημένα Γρ. 58.-

ΤΡΙΚΑ

- ΤΡΙΚΑ με μανίκια και χωρίς μανίκια δλομαλλα εις όλα τα χρώματα Γρ. 10.-
 ΚΑΛΤΣΑΙ δλομαλλα καλής ποιότητος Γρ. 7 και 10.-
 ΚΑΛΤΣΑΙ βαμβακεραι καλής ποιότητος Γρ. 4.-
 ΚΑΛΤΣΑΙ μουσελίνα (ποιότης ξέτρα) εις όλους τους χρωματισμούς Γρ. 7.-
 ΚΑΛΤΣΑΙ μεταξωτά (ποιότης ξέτρα) εις όλα τα χρώματα Γρ. 20.-
 ΓΑΝΤΙΑ μάλλινα με φλανέλλαν καλής ποιότητος Γρ. 6.-
 ΓΑΝΤΙΑ πέτσινα καλής ποιότητος εις όλα τα χρώματα Γρ. 12 1/2

ΠΟΡΤΦΕΪΛ

- Μεγάλη συλλογή από πορτφείλ εις διάφορα σχέδια Γρ. 11.-
 ΠΟΡΤΦΕΪΛ από μαροκέν με διαμέρισμα (ποιότης ξέτρα) Γρ. 25, 35 και 47.
 ΤΣΑΝΤΑΙ τελενταίου συρμού είδους μπαλόν εκτ. ποιότ. Γρ. 10, 27 και 47 1/2

ΚΟΡΣΕΔΕΣ

- ΚΟΡΣΕΔΕΣ δρονα δέ βάν με 4 ζαριέρες καλής ποιότητος Γρ. 30.-
 ΚΟΡΣΕΔΕΣ δρονα δέ βάν με 4 ζαριέρες εκτάκτου ποιότητος Γρ. 35.-
 ΣΟΥΤΙΕΝ ΓΚΟΡΖ Γρ. 18 και 22. -

ΜΑΝΔΥΛΙΑ

- ΜΑΝΔΥΛΙΑ δια κυρίας άσπρα και χρωματιστά καλής ποιότητος Γρ. 10 1/2
 ΜΑΝΔΥΛΙΑ δια κυρίας άσπρα από περκάλι καλής ποιότητος Γρ. 15.-
 ΜΑΝΔΥΛΙΑ από λινό γαλλικά δια κυρίας (ποιότης ξέτρα) Γρ. 27.-
 ΜΑΝΔΥΛΙΑ ανδρικά άσπρα και χρωματιστά καλής ποιότητος Γρ. 22.-
 ΜΑΝΔΥΛΙΑ λινά γαλλικά ανδρικά εκτάκτου ποιότητος Γρ. 45.-

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

- διάφορα από Ρενάν, Οθρσον, Σκόνξ από Διέβρ εις τιμάς πολὺ εὐθηνάς.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΔΙΑ ΔΩΡΑ

Κουσιόν δια μπλουζες, Κρεπόν μεταξωτά μονόχρωμα και πομπαδούρ, Φουλάρ μεταξωτά εις διάφορα σχέδια, Κρέπ δέ σίν, Δέξες διαφόρων σχεδίων, Κατυφέδες πομπαδούρ και ρισταλλίν.

ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΠΟΛΥ ΕΥΘΗΝΑΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ
Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Συζυγικοί τρυφερότητες.

— Είς την ηλικίαν σου, Πέτρο, δέν έλεγα ποτέ ψέμματα.
— "Ε, και τότε, μπαμπά, σε ποια ηλικία άρχισατε ;

Τα θέληγτρα τών πατέρων.

— Είναι άφραδο αυτό τό μανιτάρι μήπως είναι φαρμακερό ;
— Δέν πιστεύω . . . , έν πάση περιπτώσει είμπορείτε νά τό δοκιμάσης.

— Έπιτρέψατέ μοι, δισποινίς, όπως κάθε χρόνο νά σας συγχαρώ διά τήν είκοστήν επέτην επέτειον τών γενεθλίωv σας.

— Πρόσεχε, Μαρία, τό μανίκι σου βουτιή στην σουπιέρα . . .
— Δέν πειράζει, φορώ τήν λερωμένη πλουζά μου.

— Μούσπασες τόσα βάζα σ' ένα μήνα μέσα καταλαβαίνεις βέβαια τί πρέπει νά σου κάμω ;
— Νά μ' αύξήσετε, κυρία.

Όμβρέλλας . . . άνεπαρμεια.

— Τι χαρά τώρα πού θάχη αυτός, πού είχε τόσον πόθο νά διή τό όνομά του τυπωμένο !

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

Τόποις Άριστοβούλου, Άναστασιόπου και Σαχ

Υπεύθυνος: Άριστοβούλος Δ. Χρηστίδης